

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

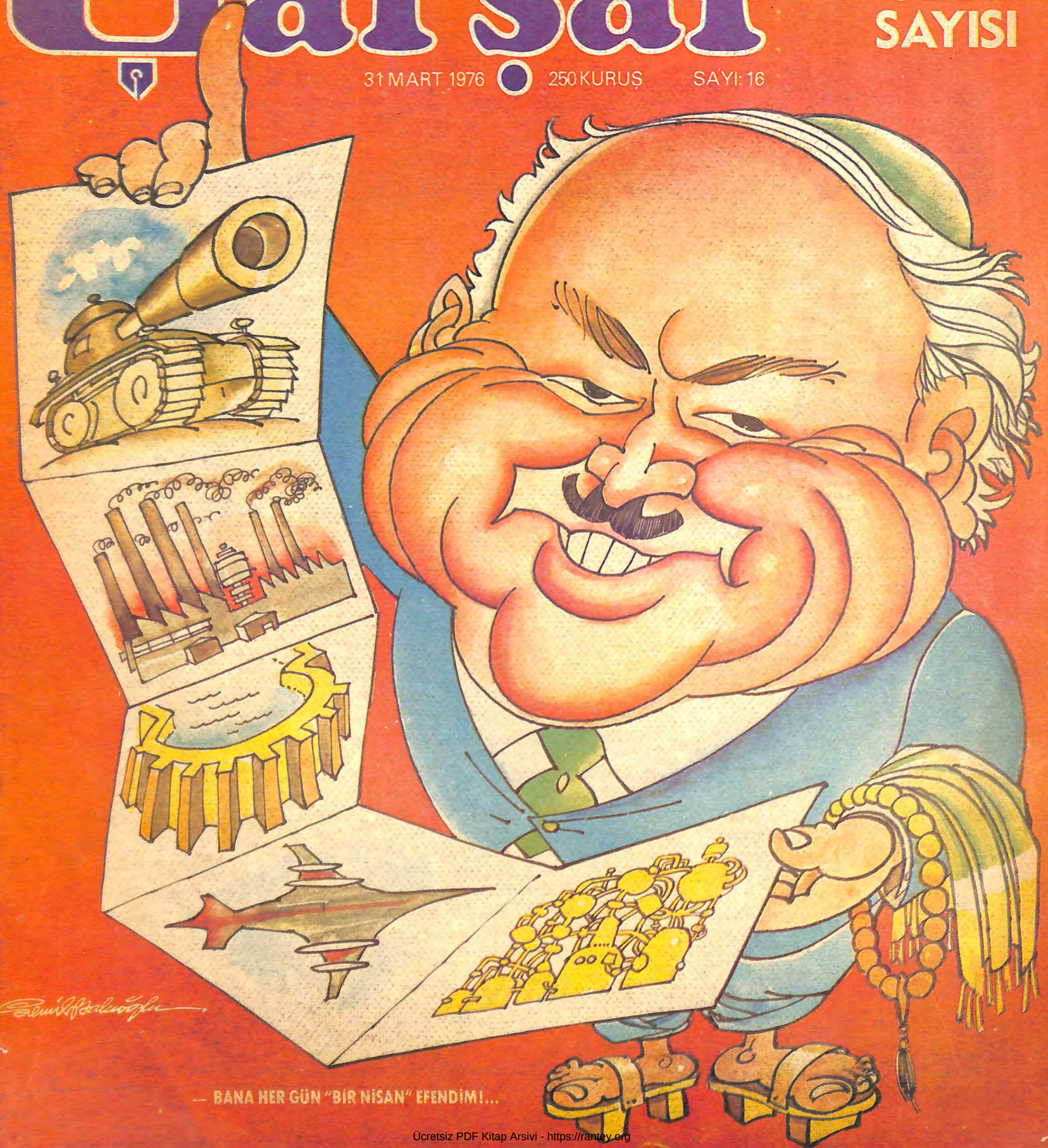
Çarsaf

1 NİSAN
ÖZEL
SAYISI

31 MART 1976

250 KURUŞ

SAYI: 16



— BANA HER GÜN "BİR NİSAN" EFENDİM!...

Aldatmaca

ÇETİN EMEÇ

ÖĞRENEMEDİLER... Bol keseden atıp, tutulamayacak sözlerle göz boyamanın yöneticilik olmadığını öğrenemediler... Devlet gemisinde dümene geçmenin bilgi, yetki kadar namus da gerektirdiğini öğrenemediler... İnsanları birbirine kırdırmanın nefretleri körüklemekten başka işe yaramadığını öğrenemediler...

Üstelik, bunca yıldır iktidarın yaldızlı koltuklarında da oturuyorlar. Tepesine kimi tünetseniz iyi, kötü tecrübe tornasından geçirecek koltuklar... Ama onlar eğilmediler, esnemediler, incelmediler... İncelmedikleri içindir ki, kış saatinden yaz saatine geçiş gibi sıradan bir işlemi bile yüzlerine, gözlerine buluşturdılar...

Hoşgörü dolu bir tebesümle "Amaaan, canım" demeyiniz. Ne zaman uygulanacağı günler, haftalar öncesinden bilinen bir saat ayarlamasını beceremeyen ellerden, artık tek hüner beklenebilir: Tutukları yönetim iplerini daha beter Arap saçına çevirmeleri.. Aslında yaz saati, tam bu elle-ye yaraşır bir can simidi, bir kalkınma aracıdır. Öyle ya, ne yatırımı vardır, ne de o çiziktirmeyi hiç beceremediğimiz planlı, programlı bir temeli...

Bütçemizin yamalı bohçasına yükleyecek külfet derse-niz; o da yoktur. İşin bütün zahmeti, saatlerin kurgusunu çekip, yelkovanı bir tur attırmaktan ibaret kalır. Ama gördünüz: Onda bile, şaşkınlık girdabına kapılmaktan kendilerini kurtaramadılar. Ertesi sabah, Türkiye'nin yarısı, sırf Erbakan hazretleri saat kararname-sini henüz imzalamak lütfunda bulunmadı; diye, kış saatinde direnmekteydi. Bu yüzdendir ki, binlerce kişi vapuru kaçır-dı... Otobüsünden, uçağından, gezisinden oldu... Sinema, tiyatro kapılarında gırtlaklaştı...

YAZ saatine, keyiften mi geçiyorlar? Sırf gönüller eğlensin, kıyı şehirlerinde oturanlardan vakitlice eve dönenler denize girebilsin, serinleyebilsin; iş çıkışı üç, beş dostla ayaküstü görüşebilsin diye... Hayır; esas amaç enerji tasarrufudur... Özellikle de elektrik enerjisi.

Ama bugün, bir saat ileride yaşamakla ne oranda tasarruf sağlandığını sorarsanız, sanmıyorum ki tek yetkili çıkıp size sağlıklı bir cevap verebilsin. 21 mart gecesi iletir saat uygulamasına geçenler, kasım sonuna kadar sürdürecekleri bu düzenin getireceği kazancı, parmak hesabı aritmetiği ile herhalde çıkaramazlar.

Sonra, "Enerji tasarrufu" derler, bakarsınız sokak lambaları, güneşe nispet yapı-yormuş gibi, gün ışığında ışıltılı. Böylelikle de, tasarruf politikası güme gider. Özellikle oyuna hükmedenler hep bizçapta ve daima ayağını küçükyorganın-dan dışarı çıkarma eğiliminde kişiler olursa

OLDUM olası, bana ters gelir, bu yaz saati sorunu... Öyle ya, yazın gün-lernasılsauzun. Bu uzunluğunubaşından, kuyruğundan çekip dahi daha beter uzat-maya ne gerek var? Saatleri, asıl kışın iletir alalım. Alalım ki, karanlık günlerimi-ze bir nebze ışık gelsin. Fakat bütün dünya zaman zaman yaz saati siste-

mini uygulamakta. Öyleyse, herhalde bir hikmeti var bunun da...

Araştırdım. Taşını altından kim çıktı beğenirsiniz? Bir İngiliz... Taa yüzyılın başlarında bu fikri atmış ortaya. Akli ev-vel çok ya, bu dünyada.. Günün saatleri üzerine kafa yorarken bakmış, özellikle bahar ve yaz aylarında öğle tam gün ortasına gelmiyor. Gündüzün öğleye ka-dar olan bölümü, öğleden sonraya oranla daha uzun sürüyor. Akşamları, bu yüz-den gereksiz bir elektrik tüketimi oluyor. O da, yılın bu mevsimlerinde zamanı bir saat ileri kaydırmakla günü dengeleyebi-leceğini düşünmüş.

Adam, milletvekili üstelik. Projesini bir kanun teklifi halinde parlamentoya getirmiş.. Getirmiş ama, kıyametler de kopmuş. Eee, İngiltere muhafazakâr... O-rasıyla, burasıyla hele hele alıştığı vakti, saatıyla oynatmaya hiç taraflı değil. Sille tokat, zor aldırtmışlar teklifi geri. Özellikle de, çiftçiler isyana kalkışınca. Çiftçinin başlıca kaygısı da ne biliyor musunuz? Ya bu saat değişmesiyle inekler zamanı-nı şaşırır, süt vermemezlik ederse...

İngiltere'den sonra, çeşitli batı ülkele-rinde uygulandı bu sistem. Fakat en hara-retli savunucusu da, Türkiye oldu.

EVET; Türkiye yıllardır, yaz aylarında zamanı bir saatliğine koşturur. A-ma, ülke açısından, bunun çıkar hesabını yapmaktan hâlâ yoksundur. Bu arada ben sizin kulağınıza bir şey fısıldayayım: En iyimser hesaplama şu enerji tasarrufunun oranı, yıllık tüketimin yüzde birinde ta-kılır kalır.

Üstelik bilirsiniz, tek elin ses verme-diğini. Bir elektrik tasarrufuyla vatandaşın kurtulamayacağını..

Sen burada, üç kuruşluk elektriğin he-sabını yap, ötede paşazade, canavar ara-basını benzine boğsun. Sanki benzin, öl-kemizi çepeçevre kuşatan denizlerden ge-liyormuş gibi...

Sosyete bebekleri, yine Diorların, Chanel, Balmain, Lapiduslerin peşinde koşsunlar. Bir, iki giyimlik giysilere, bin-leri feda etsinler...

Dış ticaretimiz tamamen vergi iadesi-ne konmaya yönelik bir düzenin kaidesi-ne sırt yaslasın... Vergi kaçırmak marifet, ödemek enayilik olsun.

Ve Türkiye, daha emeklemekle, yürü-mek arasında bocaladığı çağda, bir tüke-tim toplumunun bütün cifelğine bulansın

Hayır; bu alabora olmuş terazinin içi-de, günün uzatılması ve elektrik kısıtla-ması devde kulak değil, kulağın kılı bile olamaz.

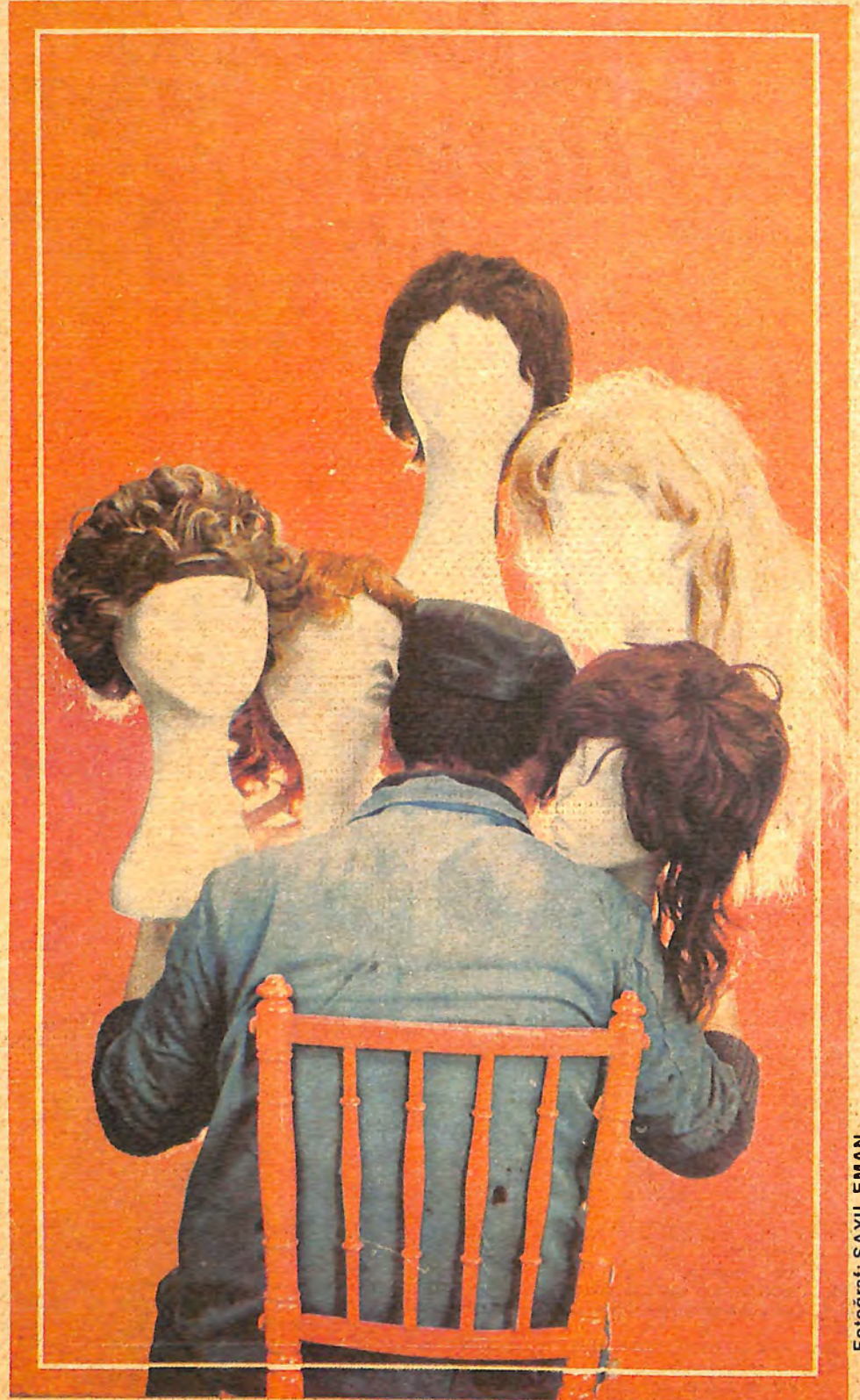
AMA yoksullarımız, orta hallilerimiz, zenginlerimizle tam bir tasarruf se-ferberliğini göze alabiliyor muyuz? Ke-merleri bir, iki delik daha sıkıp tutkuları-mızdan fedakârlık edebiliyor muyuz? Kendimizi otomobile esir olmaktan kurtar-p sofrada oburluktan, eğlencede ho-vardalıktan cayabiliyor muyuz? Bazı gün-ler et yememeyi, canımızın çektiği nes-neye el uzatmamayı, içki diye yalnız vis-kiyi hayal etmemeyi becerebiliyor mu-yuz? Ve sağcısıyla, solcusuyla; göbekçi-si, artçısı, goygoycusuyla şu vatanın yar-dımına koşma vaktinin geldiğini düşün-e-biliyor muyuz?

Bu sorulara tek ağız, tek ruh, tek kalp halinde "Evet" diyebiliyorsak ne âlâ.. Yoksa, şu yaz saatine geçişin hükmü de yine bir oyundan ibaret kaiaacaktır:

Adı da aldatmaca...

Çarşaf MÜZESİ

Üç buutlu karikatürler dizisi: 16



SEMIH BALCIOĞLU

Fotoğraf: SAYIL EMAN

SÖZCÜKLERİN İÇ DÜNYASI

A
a
Z

K
ÖŞE

EZ
N

darpın

BÖÖYÜK

dal iç

**Başkent halkı,
şimdi de
"Fareler ve
insanlar"ı
oynuyor**

Bahar geldi gülleri açıldı; Ankara'ya fareler saçıldı...

**Ama aaah! Nerede, derisi
kemigine yapışmış
sıska memur faresi...**

**Nerede farelerin aslanı
senatör faresi...**

YAZAN: HIKMET FERİDUN ES

ANKARA'dan korkunç telgraf-
lar geliyor...
İlkbaharın ilk günlerinde, her ta-
rafta papatyalar açar, kelekler
uçarken, Başkenti de fareler basmış..
Hayır efendim; iki ayaklı Ankara
farelerinden bahsetmiyoruz... Ve, o
"Haylaz Çocuk" a da laf sokuşturma-
yoruz...

Bunlar; hani şu bildiğimiz iki kere
iki, 4 ayaklı basbayağı fareler...

Ama öyle "Minik kuşlar" gibi mi-
ni mini fındık fareleri değil. Kendile-
rine cardon namı verilen gemi farele-
ri âdeta...

Şimdi bütün Ankaralıları, çocuk
çocuk fare avına çıkmışlar...

İster inanınız, ister inanmayınız,
tüm kediler kaçmış Başkentten...
Tüm kediler kediliklerinden de gö-
revlerinden de istifa etmişler. (Bak:
İstanbul gazeteleri. 19 Mart.)

Ama ne dersiniz; Ankara'da kediler
bile istifa ediyor da, şu bizim
Sülman Bey -41 kerre maşallah- istifa
etmemek hususunda insanüstü gay-
retler göstermekte...

FARELERİN en çok hücum et-
tikleri yerler, Mebus evleri
semti... Meclis binası... Meclis kü-
tüphanesi... Ve özellikle, Bakanlık
larmış...

Öyledir efendim... Yakinen bili-
rim. O "Mebusevleri" semti şirini,
çok iyi fare yetiştirir. Hem ne tumbul
ne sağlıklı fareler!... Eeeee, ayda 29.

000-30.000 lira giren varlıklı evin fa-
resi olmak az şey midir?... Yedikleri
önlerinde, yemedikleri arkalarında,
ense kulak yerinde, pehlivan örneği
tosuncukları... Çelik gibi kollu,
tunçtan ayaklı, Ankara faresi hiç yıl-
lar mı?...
Eski bir söz vardır Türkçe'de:
"Tok evin, aç kedisi..." derler. Bun-
lar tok evin, tok faresi... Ağzılarının
tadını da çok iyi bilirler...

Geçenlerde, Tahran'dan Paris'e
giden bir Fransız milletvekili, Anka-
ra'da bir meslektaşının evinde, bir
gece misafir kalmış... Mösyö'nün yan-
ında, bir tenekede kutu İran havyarı
var. Bizim gümrükte mühürlenmiş,
Paris'e götürmek üzere, ertesi günü
Türkiye'den çıkaracak havyarını...

Belki de Cumhurbaşkanı Valery Gis-
card d'Estaing'e sunup hulus ça-
cak herif... Ama ertesi gün ne gö-
rünüyor?... Ankara fareleri, Fransız
mebusunun kutusunu açmışlar, hav-
yarını afiyetle yemişler... Cahil Fran-
sız:

"Hiç duymadım yahu... Fare hav-
yarı yer mi?..." diye şaşır kalmış.

Frenk aklı işte... Yemez olur mu
hiç?... Mebus faresi bu... İran hav-
yarının da, Rus havyarının da lezzeti-
ni sizden, benden iyi bilir... Kırmızı
havyarın hangisi Japon havyarıdır,
hangisi Kanada havyarı, ondan so-
run... Günahları boynuna, Ankara'da
şampanyaya ahşmış, şampanya
tiryakisi olmuş fareler bile varmış...

Görürsünüz ya, farelerin bile
bir kaderi var. Hayata milyoner fa-
resi olarak gelmek başka... Sizin, bi-
zim evimize düşmek gene başka...
Ben, bizim mutfakta, geçen gün -di-
yet yapan bir sosyete hanımı gibi-
sıska bir İstanbul faresi ile gözgöze
geldim. İçim burkuldu. Bir deri bir
kemik... "Kamelyalı Kadın" roma-
nında, Margaret Gantier gibi, vere-
min eşliğinde hayvancıklı...

MECLİSTE, farelerin sürüler
halinde cirit attıkları yer kü-
tüphane imiş... Fareler Meclisi, grup
toplantılarını orada yapıyormuş...
Bunda şaşacak ne var?... Meclis Kü-
tüphanesi, aylarca kimsenin uğrama-
dığı, hatta kapısının bile açılmadığı
yer... Eskiden tek müşterisi vardı:
Turan Güneş... O da, kitap yerine
kadın göbeği ve politikaya merak sa-
rınca siz sağ, biz selamet...

Ya Bakanlıklardaki fareler?... Ri-
vayet olunur ki bunların en ünlüsü,
Sülman Beyin odasındaki "Koca
Başkan" namındaki faredir... Taaaa
Menderes zamanından kalma, kıy-
mettar bir yadigar... Gün görmüş,

devran sürmüş bir yaratık... Kendisi-
ne "Şeyhülfareteyn" unvanı verilmiş.
Şeyhülmuhammarrin gibi farelerin şey-
hi...

HAA, az daha unutuyorduk.
Mecliste bir fare zehirlendi.
Vaktiyle meclise getirilen bir kanun
layihasını yemiş de... Hani, şu gene
Menderes zamanında getirilen bir
kanun teklifi vardı. Türkiye sınırları
dışında hastalanan Türk uyruklula-
rının, ora halkı gibi kolaylık görmele-
rine dair... Zaten teklif, Avrupa Bir-
liğinden gelmiş, bizim onaylamamıza
kalmış. Bu çok yararlı teklif, geçen-
lerde Meclis'ten geçirildi... Ama tam
18 yıl sonra! Bahtsız fare, işte bu 18

yıllık layihayı kemirmiş ve zehirlen-
miş: Bayat gıdadan! İyi ki, yıllardır
arşivde sürenen, Emeklilik Layihası-
nı yememiş... Yoksa, en kuvvetli fare
zehirinden canını kurtaranlar bile bu
yıllanmış layihadan hemen zehirle-
nirlerdi...

Ankara'nın en bahtsız fareleri de
hazine fareleri...

Hepsi başları sargılı geziyorlar
Ankara'da...

Neden dersiniz?... Maliye Bakan-
lığının kasasına düşmüşler de...

Yarımlar başlarını gariban fare-
cikler...

Yılın en revani
yürüyüşü

Seks yıldızları yürüyüş yaptı

Yürüyüşü
izleyenler
şifayı
kaptı!...

A GANIGI-maganigı tıllımlerın çoluk çocuğa yeterince cinsel bilgi verdiği iki yıl sonra anlaşılıp da bu tür filmlerin çevrilmesi artık yasaklanınca, sinemamızın tüm vampirleriyle zampları iyice kızışmışlar ve de soyunup dökünüp, bir protesto yürüyüşü yapmışlardır.

İzleyenlerin içini tir tir üşüttüren ve fermuarını düşürttüren bu hisli yürüyüş sırasında Seks Artistleri "Soyunmak istiyoruz!" "Kahrolsun Elbiseler!"... "Seks bizim herşeyimiz-Yırtılsın süt-yenimiz!.." "Soyunalım, soyunalım-Yine anadan doğma oynayalım!.." diye gayet şuh çığlıklar atmışlar ve Muhittin'in bile orasını burasını oynatmışlardır.

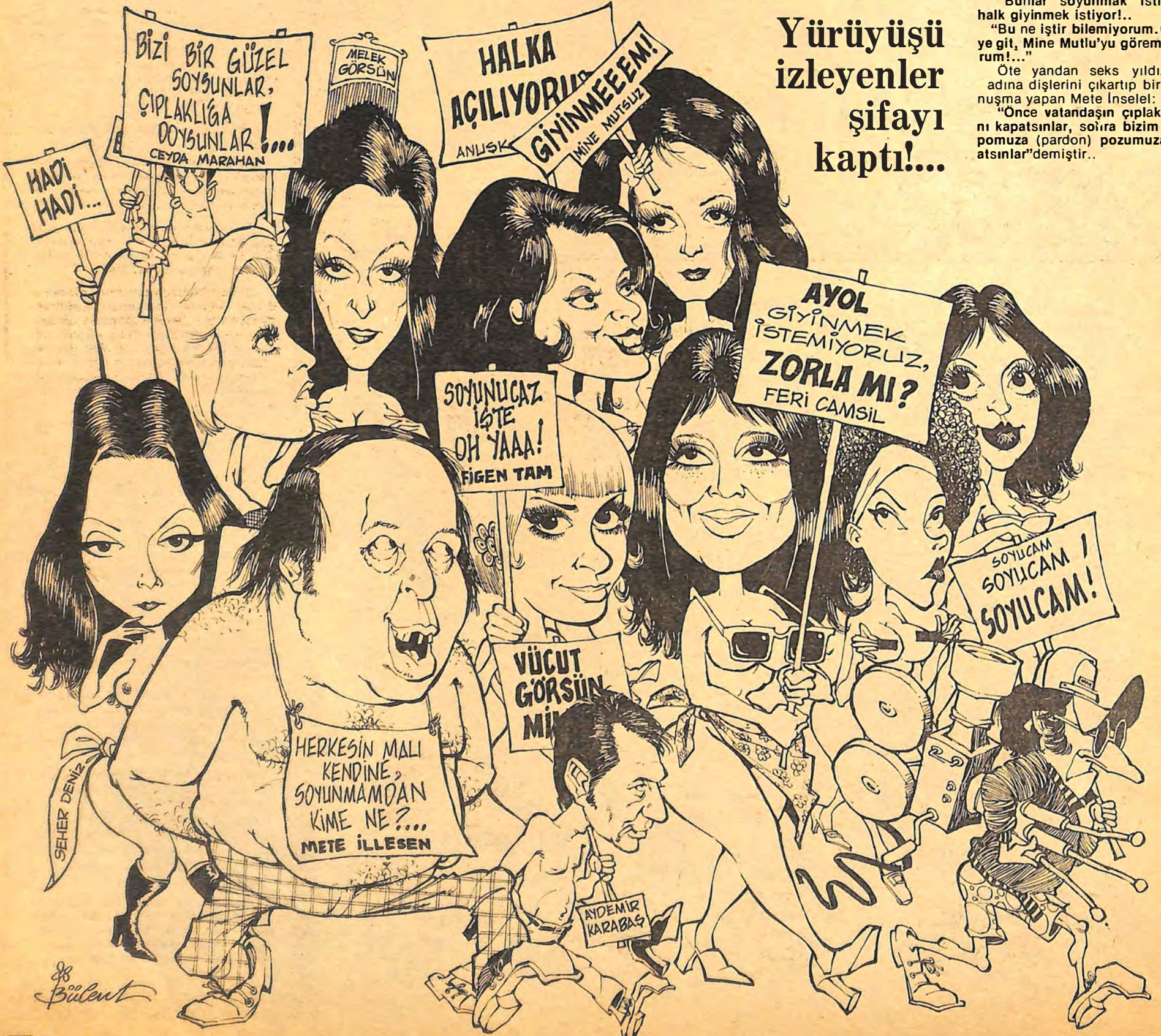
Muhittin, zangırdaması ve yutkunması geçmediği için seks bombaları çalkalaya çalkalaya yoldan geçerken muhabirimize ancak şunları söyleyebilmiştir:

"Bunlar soyunmak istiyor, halk giyinmek istiyor!..

"Bu ne iştir bilemiyorum. Oteye git, Mine Mutlu'yu göremiyorum!.."

Ote yandan seks yıldızları adına dişlerini çıkartıp bir konuşma yapan Mete İnselel:

"Önce vatandaşın çıplaklığını kapatsınlar, sonra bizim popomuza (pardon) pozumuza el atsınlar" demiştir..



Ne dediler ?

(Necabettin Dayamacı (79)

(Seks filmi seyircisi)

"Allahtan bulsunlar, ne diyeyim!.. İnsan biraz bizim gibi yaşlı dul erkekleri de düşünür.. Efendime söylüim.. Hu-öhö-öhöö-öhöö!.. Yaşımız yetmiş dokuz, kuşumuzu uçurmuşuz.. Hiç olmazsa gözümüz bayram ediyordu, şimdi de seks filimlerini yasaklıyorlar.. Bunların kastı canımıza mı efendi?!!

"Helâl olsun yürüyüş yapan artistlere!.. Bizi Emekli Sandığı bile onlar kadar düşünmüyor.. Ayy!... Asabım bozuldu.. Dürdane, hapımı ver kızım!..."



Osman Anasınıngözü (11)

(Seks filmi seyircisi)

"Yürüyüş yapan ayıstistleye çok hak veyiyoyum. Kapanıp da napıcaklay!.. Filim dediğin çiyılçıplak olmalı ki tadı çıksın abi!.. Şimdiye kaday ne güzel filimley seyrettik. Cinşi münabeşet nasıl yapılyı iyice öyyendik..Biyaz daha öğyetseley ne iyi olurdu..."



Cemil Cop (35)

(Toplum Polisi)

"Ooooh ...Keşke bütün yürüyüşler böyle olsa!..Ortalıkta bir sürü bomba var ama, hiç biri patlamıyor!..Altı yıldır bu meslekteyim, ilk kez böyle revani bir yürüyüş izliyorum.. Ve gerek kalmadığı için copumu, arkama gizliyorum.. Fena mı yapıyorum, ha?..."



KARAVANA

Bir Nisan

Yazan:
Hüseyin
ZURNA

BÜTÜN ölçüleri tersten çalışan bir toplumda yaşamının sıkıntılarıyla, güvencesizliği, damla damla emilen bir zehrin en kılcak damarlara kadar vücutta sinsi bir birikim yapması gibi organizmamızın tüm hücrelerine sızıp işlemedi..

Biliyoruz ki en yetersizler, en dökler, en bencil ve hatta en rüşvete ve yolsuzluk avantajlarına dökler, sadece kendimizin değil çocuklarımızın dahi geleceğini etkiliyorlar. Ve bizler, yaşamımızın üstüne bir düdüklü tencere kapağı gibi gelip kapanmış olan bu tokatlaşmış pisliği bir anda fırlatıp atma gücünü gösteremiyoruz.

Olsa, olsa, bazen kırık bir iç çeşile:

-Böyle gelmiş, böyle gider, karamsarlığının boynu bükük tutsaklığına kendimizi alıştırmaya kalkarak avunmaya uğraşıyoruz.

Ne yeteneklerimizi en iyi biçimde değerlendirebilecek bir ortama sahibiz, ne de bu yeteneklerimizi geliştirecek çağdaş olanaklara.

Yaşam koşusunda kendimizce rekorlar kırarak ve bunun kıvancını çevremizle birlikte toplumda rüzgârlandıracak her türlü enerji yüreğimizde kıpırdarken, geçit vermez bataklıklar içinde debelenerek ömrü yitirmenin acısı, ne sigara dumanlarında, ne de rakı kadehlerinde kolaylıkla eriyor.

Bu ortak çileyi konuşacak dili dahi henüz öğrenmiş değiliz.

Neden, bütün ölçüler tersten çalışıyor.? Neden, daracık bekleyişlerin ufaksızlığında geçiyor günler? Neden, geniş ve açık bir gülüşün ışıkları içinde değil ülkemiz?..

TAM cevapları bulmak kolay değil. Ve, çaresiz aynı bezgin felsefenin cümlesi dökülüyor ağızımızdan:

-Böyle gelmiş, böyle gider.. Acaba, gerçekten böyle mi gider? Orneğin, Ege denizinde patlayacak bir kurşun, diplomatik masaların gündemine neleri getirir, neleri getirmez?

Orneğin, özgür düşüncenin küllü kalıp ve çerçeveleri kırması bir yerde bildiğimiz ve bilmediğimiz hangi cıvıltılarla renkleri serpiyerir yollarımıza?

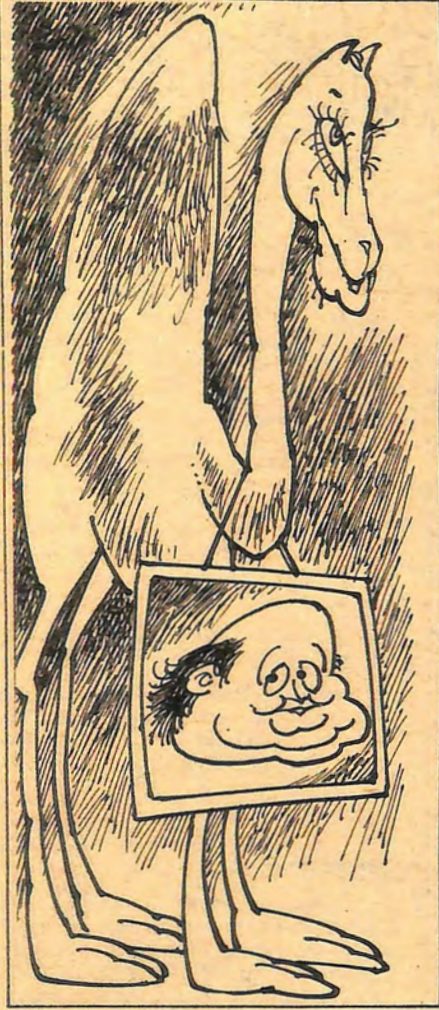
Orneğin, ölçülerin olumlu yönde çalışması, arandığımız mutluluğa yönelmez mi bizi?

Bir yerde, bir şey olur. Beklenen veya beklenmedik.. Bir de bakarsınız ki, öyle gelmiş ama öyle gitmiyor.

Böyle bir değişimin kapısındadır Türkiye..

Her günün, "Nisan bir" şakasına benzer bir aldatmaca içinde geçtiği ülkemizde, biz de "Bir Nisan"a armağan bir şaka yapalım, dedik. Beklenenin tersine, ciddi bir yazı yazdık.

ÇOK AÇIK TEŞEKKÜR

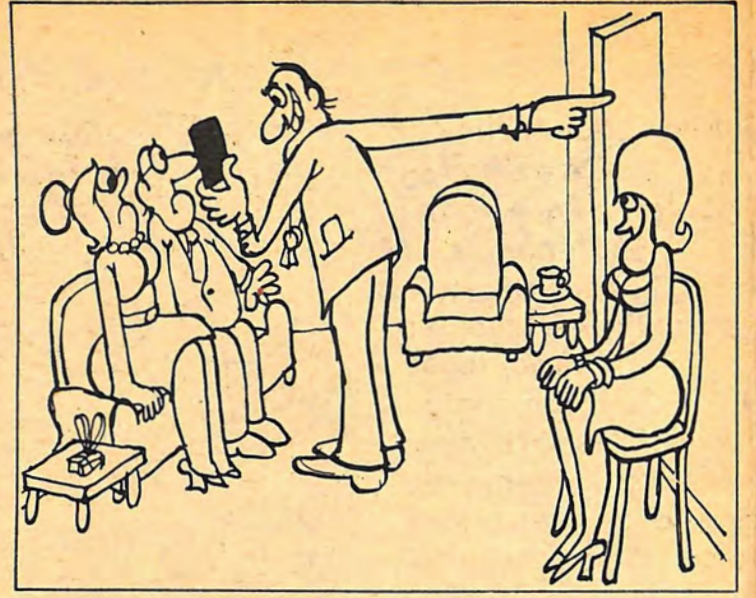


Berdan Barajının temel atma töreni için Mersin'e şeref verdikleri o mutlu günde uğruna kurban edileceğim sırada, son dakikada bir koruyucu melek gibi yetişerek: - "Vaa mı bu kadar böyöyyyük kurban" deyip hayatımı kurtarmak lütfunda bulunan ve oradaki bazı kökü dışarda gençlerin "Biraz da gençlerin hayatını bağışlasan ya..." avazelerine bana mısın demiyen ve yaşamımı bağışlayan başkanlar başkanı, MC'nin büyük mimarı, AP'nin nedense yerine bir türlü başka lider bulamadığı genel başkanı, 12 Mart ve 12 mil fatihi, tanınmış işadamlarımızdan Hacı Ali ve Şevket Demirel'in ağabeyi, meşhuur Yahya'nın amcası, Celâl Bayar'ın eski su müdürü, Amerikan Morrison firmasının Türkiye eski temsilcisi, Lockheed Temsilcisi Nezih Dural'ın arkadaşı, Başkan Johnson'un beraber resim çektiği yakın dostu, İnönü Amerika'ya gittiği sırada kendisini başbakanlıktan düşüren, 1973 seçimlerinden sonra "Millet bize muhalefet görevi verdi" diye bozulup köşesine çekilen, fakat sonra Karaoğlan istifa edince Başbakanlığa balıklama atlayan sayın

Süleyman Demirel'e

ve bu âlicenap hareketinden dolayı alkış tutanlara, "Bravo! Aslan! Nur ol!" diye bağırarlara, muhalefete küfredenlere ve beraberindeki MC ileri gelenlerine ve gidenlerine ve bilcümle hazırına deve kalbimin bütün samimiyetiyle en sıcak teşekkürlerimi sunarım.

Hayatı bağışlanan
DEVE



Hakemin kız isteme usulü!..



Röntgencinin kız isteme usulü !..

GÜNÜMÜZDE
YAŞASALARDI

2

Aldı sazi Köroğlu, bakalım

ne söyledi ?

Ümit Yaşar
OGUZCAN

NANE ruhu ve tuz ruhu dahil her türlü ruhla içli dışlı olan ünlü ispiirtizmacımız Sayın Profesör Afet Kayserilikızı, yine cümlemizi yuvarlak bir masa çevresinde toplamıştı. Zifiri karanlıkta değil birbirimizi, burnumuzun ucunu bile göremeyip, tir tir titriyorduk ki, Sayın Profesörün sesi duyuldu birden:

- Ey ruh! Geldinse masaya üç defa vur!..

Apansız bir at kişnemesi duyuldu ve hemen ardından masa, ortasına inen bir gürzle birlikte paramparça oldu. Ne yalan söyleyeyim: iç çamaşırlarımızdan hayır kalmamıştı ki, Sayın Profesör bizleri uyardı:

- İşte Köroğlu geldi! Sakın kızdıracak bir şey yapmayın. Sessizce dinleyelim, bakalım kimleri taşılayacak?..

Ve aldı sazi Köroğlu bakalım neler söyledi:

Benden selâm olsun Sülüman

Beye
Koltuğuna iyice yaslanmalıdır
Şu fukara millet ne yerse yesin
O kuş sütü ile beslenmelidir

Yahya'nın işine çokça üzüldü
Bu konuda neler neler yazıldı
Ecevit konuştu işler bozuldu
Yahya çocuk gayri uslanmalıdır

Olduysa vatanda yolsuzluk

moda
Ne yapsın modaya kapılmış o da
Elde kalan mobilyalar depoda
Çaresiz çürüyüp paslanmalıdır

Dedikodu aldı yürüdü yine
Demesin Sülüman sakın "Bana ne"

Kaş çatarak biradere, yeğene
"Yeter yahu!" deyip

hırslanmalıdır
Başına geçenler koca devletin

Timsali olmalı her faziletin
Aksi halde gazabından milletin
Gözler dolup, donlar

ıslanmalıdır.

Köroğlu ünlü türküsünü bitirir bitirmez, öyle bir "Hey hey yine de hey hey" çekti ki, yer yerinden oynadı. Ardından bir konuşt, pîr konuştu Köroğlu. Dedi ki:

- Bir âlet icat olunmuş, televizyon derlermiş adına. Buraya gelene dek, kimi gördümse, bu

âletten şekvacı idi. Duydum ki Genel Müdürü de bir şaban imiş. Saza bir dokunalım, bakalım neler diyecek bu Şaban'a? Aman heey!..

Çevirsin düğmeyi sabrı olanlar
Şaban'ı doğuran ana bin yaşa
Bu ne palavralar, bu ne yalanlar
Şaban'ı doğuran ana bin yaşa
Pek farkı kalmamış bir

bilmededen
Belli değil programlar önceden

Vızıldıyor sivrisinek inceden
Şaban'ı doğuran ana bin yaşa

Haberler tek yönlü, filmler bayat
Müzikle eğlence dersin harabat
Mide bulandırır reklâmlar heyhat
Şaban'ı doğuran ana bin yaşa

Şaban kafasının en manidarı
Başlamış ekranda din istismarı
Lütfettin millete bu yadigarı
Şaban'ı doğuran ana bin yaşa

Ne akla hizmetle koydular onu
O oldu seyretme zevkinin sonu
Oğlun berbat etti televizyonu
Şaban'ı doğuran ana bin yaşa.

Köroğlu bu konuşmasından sonra, bir kaç dakika nefeslenip yeniden sazını düzenledi ve son konuşmasını da gümbür gümbür okudu:

Başbuğ ağzını açtı mı
Hitler gümbür gümbürlenir
Kalplere kinler saçtı mı
Gençler gümbür gümbürlenir

Cehennem eder cenneti
İkiye böler milleti
Atanızın emaneti
Eser gümbür gümbürlenir

Genç kalplerde hırsı bilersin
Yaptığına bakıp gülersin
Kurşunların devrimciler
Neler gümbür gümbürlenir

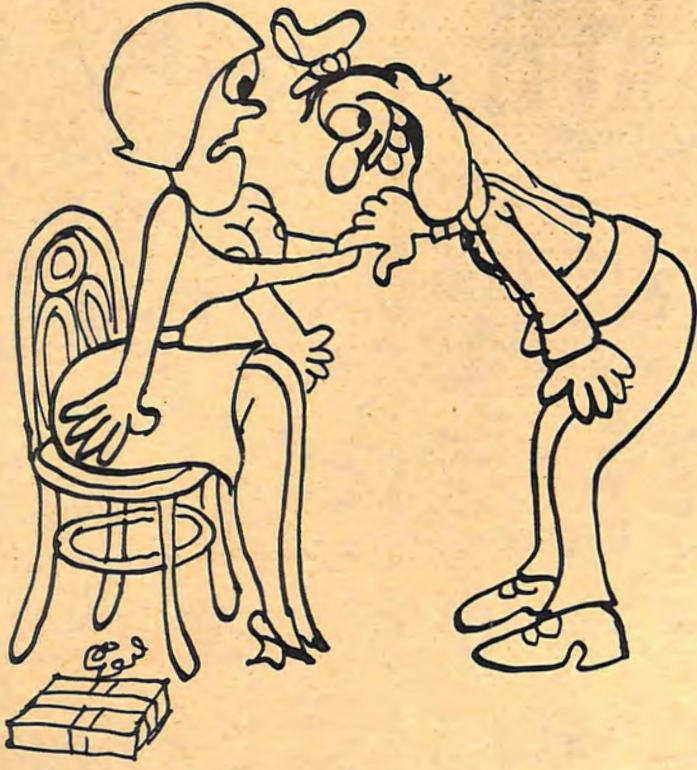
Ulusun, az daha bırak
Dünya ona mı kalacak
o da gider bir gün tepe taklak
Gider gümbür gümbürlenir.



Muayene memurunun kız isteme usulü !..

Bir kilo soğanın bile 7,5
lira olduğu şu
günlerde iyice kafayı
üşütenler ve bu
yüzden de acele
evlenmek isteyenler
çoğalmaktadır.
Durum gitgide
keşkülleştği için, hiç
olmazsa evlenmeye
kalkanlara bir yararımız
olsun diyoruz ve nasıl
kız isteneceğini
tüm bekâr erkeklere
öğretiyoruz....

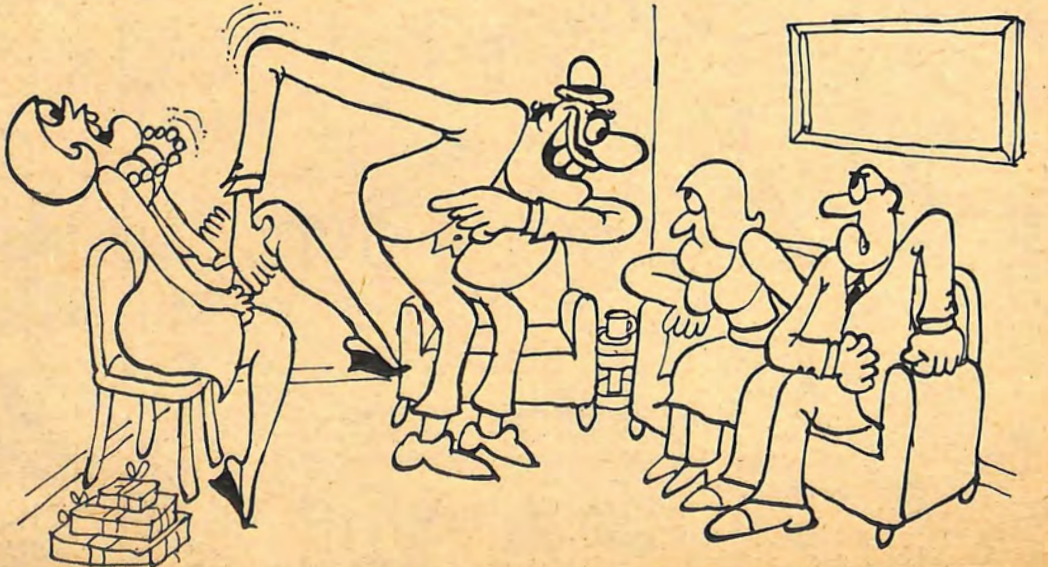
Çizen: Nehar TÜBLEK



Türlü türlü kız isteme usulü...



Garsonun kız isteme usulü !..



Koyun tüccarının kız isteme usulü !..

PALAVRANIN
KRALINI ATARIZ,
TEKZİPGELİNCE
ÇAMURA
YATARIZ

1 NİSAN

YILLIK CİDDİ GAZETE

1 Nisan
millî yas
günü ilan
edildi...

TRT, üç gün süreyle, yas programı uygulayacak!...

DEMİREL İSTİFA ETTİ...



Resimde Sayın Demirel 'iktidar koltuğuna şutunu çeken "Yeteee.. Bu kadar hizmet yeteee.." derken ve Milleti üzüntüye garkederken görüldüğü... (Foto: Ogün NERDE)

ANKARA, (Özel ve çok güzel) **B**AŞBAKANIMIZ Süleyman Demirel, hınzır muhalefetin vırvırından "İlal-lah" diyerek, sonunda istifa etmiştir. Hakkında çıkartılan bir sürü asılsız dedikodudan bı-kıp usandığını ve sinirden 3,5 kilo kadar aldığını belirten sevimli Başbakanımız, dün tonton göbişini okşayarak gazetecilere yaptığı açıklamada şunları söylemiştir:

"İnsanlaa dünyada hee şeyden önce şeref-leği için yaşalaaa..."

"Yiğenim böööyyük bi suç işlemiş olabiliğ... Küçükbi suç işlemiş de olabiliğ... Lâkiin... O suçla benim ilgim olduğu iddia ediliyoğsaaa, iş değişir. Been, hassas bi vatandaş ola-raaak, Başbakanlık mevkin-de kalmamayı, tercih ettilim. Ve bugün istifa ettilim!..."

Demirel'in istifası bütün yurttta bando ile (pardon) üzüntü ile karşılanmış, ağlaya ağlaya kimsenin gözünde yaş kalmamıştır.

Bu arada TV'de 7 GÜN Dergisi de "Demirel'i tekrar ekranlarda görmek istiyoruz" diye bir kampanya açmıştır.

Sözün kısası Demirel istifa edince herkesin huzuru kaç-mıştır. (Yakalayana aşkolsun..)



Rahşan Hanım, CHP Genel Başkanı oldu

CHP içindeki gruplararası sürtüşmelerin son safhaya gelmesi üzerine dün yapılan CHP Olağanüstü 7.Kurultayı'nda, müthiş bir karar alınmış ve Bülent Ecevit'in eşi Rahşan Ecevit, CHP Genel Başkanı oluvermiştir.

Ecevitçileri, Baykalcıları ve diğerlerini bir anda şaşkına çeviren bu karardan sonra, özellikle köylü kadınların sevgilisi Rahşan Hanım kürsüye gele-rek kendisini başkan seçenlere teşekkür etmiş ve çantasından bir çift şiş ile bir yumak yün çıkartarak "Saçsızbaşlara Bülent' çığmın öremediği çorapları bakın ben nasıl çok kolay bir şekilde örücem, göreceksiniz..." demiştir.

Vatandaş, ucuzluktan şikâyetçi...

Hayatın günden güne biraz daha ucuzlaması vatandaşın canından bez-dirmektedir. Cebine bir elli lira ko-yup pazara çıkanlar, daha otuz lira harcayınca, filelerinin ağzına kadar dolduğunu görmekte ve aldıklarını taşıyıp eve götürmemektedirler.

Durum böyle olduğu için küfeci bulmak da dert olmakta ve vatandaş bu görülmemiş ucuzluk karşısında telef olmaktadır... Yazık değil mi?

Bir MSP' li, musluklardan şarap akmasını önerdi...

MSP Tophane Milletvekili Ahmet Doluca, dün Meclis'e verdiği bir önerge ile musluklardan su yerine şarap akmasını istemiştir. Ahmet Doluca, ayrıca ülkedeki tüm reçel ve marmelat fabrikalarının da bundan böyle şarap imal etmesini ve üretilen şarapların su şebekesine bağlanarak musluklara gitmesini teklif etmiş ve "Böylece, bütün millet kafayı bulur, dönen dümenleri çakmadan sızır uyur... Eee, fena mı olur?" demiştir.



MSP'li Ahmet Doluca..

Sağ ve sol görüşlü öğrenciler öpüştü

Yüzlerce öğrenci Tandoğan Mey-danında öpüşürken, panzerler üstlerine kolonyası sıkıttı...

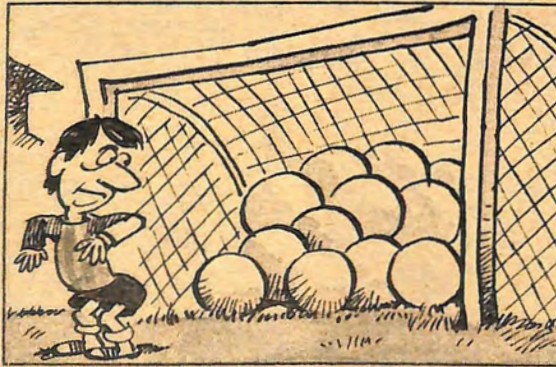
Her gün olduğu gibi dün de sağ ve sol görüşlü yüzlerce öğrenci Ankara'da karşılaşmışlar ve birbirlerinin ırt-laklarına yapıpış "Canım kardeşim, neydi o düşman gibi birbirimizi ye-diğimiz günler... Artık iki taraf da fikir özgürlüğünü benimsedi. Çok şü-kür" diyerek şapur şapur öpüşmüşler-dir.

Öğrencilerin bu sevgi dolu gösteri-lerini anne babaları ve diğer vatandaş-lar da sevinç içinde izlemişlerdir. Ay-rica, toplum polisi de panzerlerinden gençlerin üzerlerine limon kolonyası sıkarak ortalığı ferahlandırmıştır.

Dün, yine hiç trafik kazası olmadı

Yayalar ve sürücüler trafik kuralla-rına son derece uydukları için, dün de yurdumuzda bir trafik kazası olma-mıştır.

Aylardır en ufak bir kaza olmadı-ğından yakınan ilgililer, "Ne fitil gibi sarhoşken direksiyona geçen, ne ta-bakhaneye taş yetiştirecek gibi 180'le giden, ne uykusuzluk çeken, ne 10 kişilik arabaya 30 kişi bindiren var. Herkes kurallara uyuyor. Böyle gider-se, trafik ekiplerinin işine son venez-ce böylece tasarruf edicez" demişlerdir.



Beşiktaş, Real Madrid'e 12 çekti...

Son günlerde ortalığı kasıp kavuran bir futbol oynayan Beşiktaş, Avrupa Şampiyon Kulüpler Turnuvası'nın son maçında Real Madrid'i de paçavraya çevirmiş ve rakibine tam 12 gol geçirmiştir.

Mönchengladbach'ı geçen pazar 7-2 yenen Beşiktaş'ın, Real Madrid karşısındaki 12-0'lık galibiyeti Avrupa'da gü-nün konusu haline gelmiştir. Beşiktaş Antrenörü Yılmaz Tekin Onay ise bu peşpeşe aldıkları sonuçlar hakkında gazetecilere sadece "Mühim diil, olur böyle şeyler... He-men moralinizi bozmayın beyler, nevarbunda.." demiştir.



Karısı ve kızı ile Beyoğlu'ndan geçti

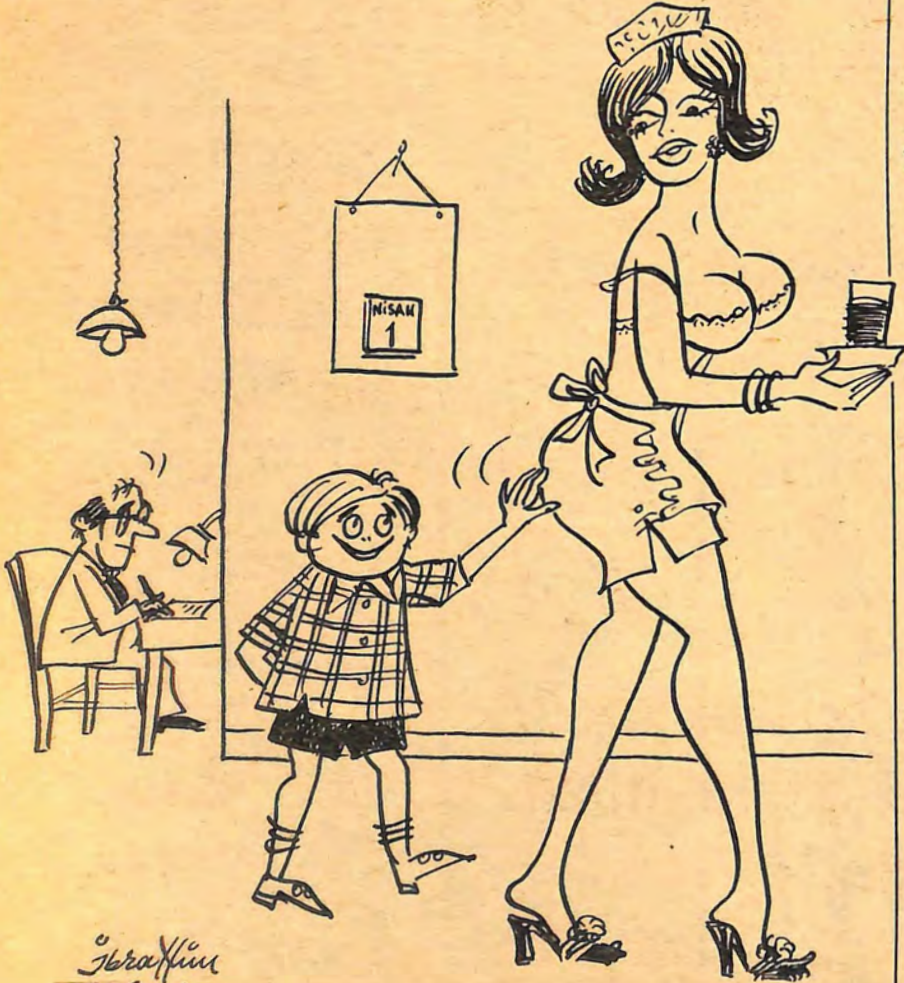
Dün gece 21.30 sıralarında ismi henüz saptanamayan bir vatandaş, bir koluna genç kızını, diğer koluna da karısını alarak Galatasaray'dan, Taksim'e kadar yürümüş-tür. Karısına vekızına kimse öküç gibi bak-mamış, laf veya çimdik atan olmamıştır.



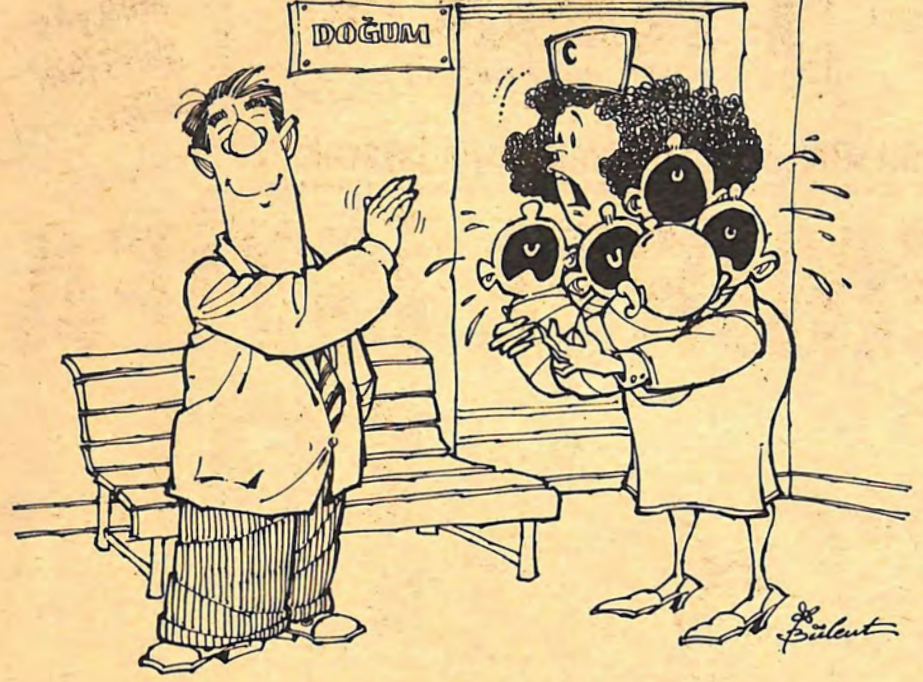
IKI IKI IKI
IKI IKI IKI
IKI IKI IKI
IKI IKI IKI
IKI IKI IKI
IKI IKI IKI
IKI IKI IKI
IKI IKI IKI
IKI IKI IKI
IKI IKI IKI
IKI IKI IKI
IKI IKI IKI

nisan karikatürleri

- Nisan bir!...Bugün babam benim ödevimi yaparken ben de onunkini yapım dedim!...



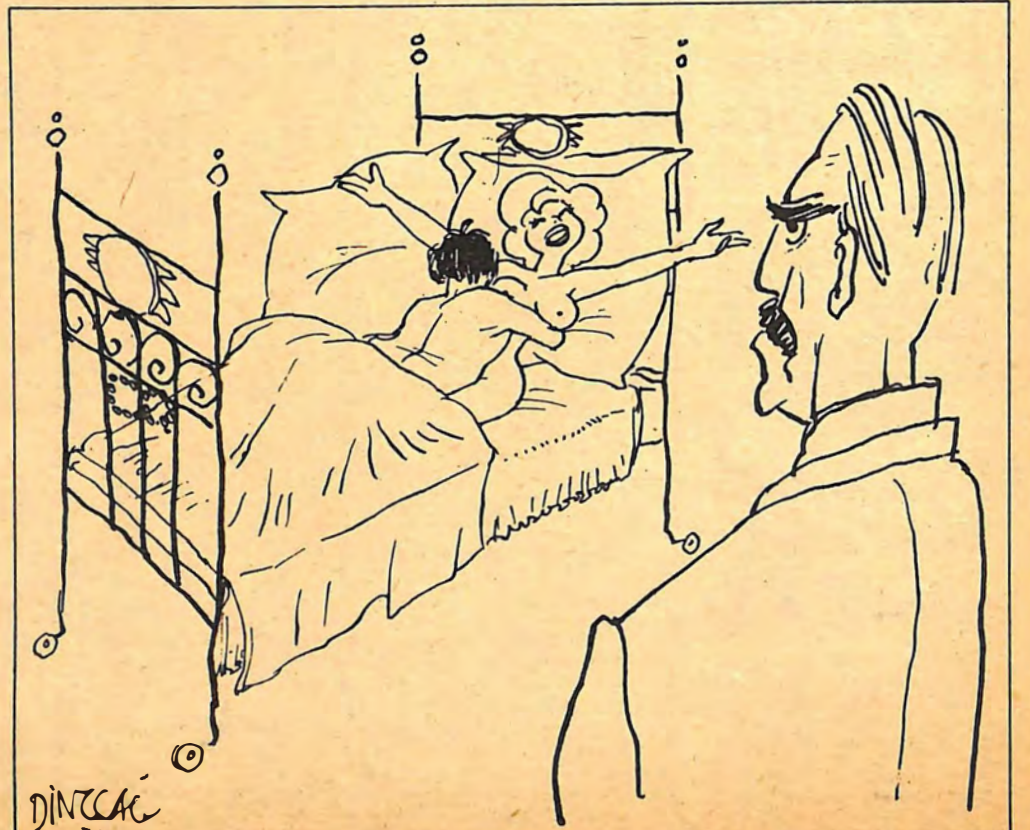
İbrahim
ERŞAN



- Nisan şakası değil..sizinkiler...



Bozok



DİNÇAR

- Valla ciddi değil kocacığım! Nisan aldatması bu!...



tipler

CETİN ALTAN

Şef...

BUNDAN tam otuz yıl önce ilk gazeteciliğe başladığım gün, beni onun yanına vermişlerdi.

İnce dudaklarının arasından sarı ve çürük dişlerini ortaya çıkartan çirkin bir gülüşü vardı. Siyah saçları yapışık olarak arkaya taranmıştı. Yüzünün derisi sağlıklıydı. Çok mu iyi traş oluyordu, yoksa kösesi miydi, belli değildi. Çözülmeden çıkarılıp takıldığı ilk bakışta anlaşılan, uçkurumsu bir kravat takıyordu. Gömleği de, rengi kaçmış giysileri de özensizdi.

Her haliyle eski Babiâli'nin düşük tirajlı gazetelerinde çalışan albenisiz sıra gazetecilerinden biriydi.

Nasıl olmuşsa, bir yolunu bulmuş Ankara'ya gelmişti. İstihbarat şefliği yapıyordu. Ne geçmişinde mesleki birbiriğim, ne geleceğinde bir ışıklı umut vardı.

Sabahları, erkenden çevresinde muhabirlerin çalıştığı, büyük masalı istihbarat odasına gelerek, Şef masasına geçiyor, kirlî minderli döner koltuğuna oturup, yeşil mürekkepli kalemiyle istihbarat defterine, muhabirler için notlar yazıyordu.

Muhabirler daha sonra geliyorlar, kendileri için yazılan notları öğreniyorlar ve haber toplamak için dağılıyorlardı.

Her muhabir, istihbarat defterine o gün kendisi için yazılmış konuları, izleyip toplamak zorundaydı.

Akşam, herkes büyük masanın çevresinde sıralanı, haberlerini daktilo eder, Şef'e verirdi.

Ve Şef her muhabire aynı küçümseyen yüzle bakarak:

-Hepsi bu kadar mı, diye sorardı.

Beş haber, yedi haber, on haber getirsen bile, soru değişmezdi:

-Hepsi bu kadar mı?... ister istemez açıklamalar yapmaya başlardın:

-Bakana gittim bulamadım, yarın yine gideceğim. Genel müdür de toplantıdaymış, iki saat bekledim çıkmadı.

Şef, sabah yazdığı notlarla aldığı haberleri karşılaştırır, hangileri eksik kalmışsa yazı işleri müdürüne yeşil kalemiyle rapor yazardı... "Şunları şunları not olarak yazdım, ancak bu kadarını getirebildi" gibilerden...

Ve, ayrıca yine yeşil mürekkepli kalemiyle haberlerin Türkçesini düzeltir, hepsini tomar halinde gece sekreterine götürürdü.

Ertesi gün, hepimiz gazete-ye bakardık. Haberlerimizden hangilerinin yayınlanıp, hangilerinin yayınlanmadığını öğrenmek için...

Bazen çok emek verip özen göstererek yazdığımız uzun bir haber, iki satıra indirilmiş ola-

bu gazeteleri paket kâğıdı olarak kullanırdı.

Ve Şef, akşama kadar en azından üç şişeyi devirirdi. Boş şişeler koltuğunun dibine sıralanırdı.

Çocukken gazeteleri de, gazetecileri de gözümde o kadar kutsallaştırıp büyüttüm ki, Şef'letanışınca biraz düş kırıklığına uğradım. Fransız hocalardan sonra, bu sarı çürük dişli, uçkurumsu kravatlı, sö-nük ve renksiz bakışlı adam yetiştirecekti beni...

İlk konuşma pek yapay ve pek yapıştırma bir nezaket içinde geçti:

Adınız?

-Cetin Altan

-Daha önce, gazetelerde ça-lıştınız mı hiç?

-Büsbütün boş olmadığımı göstermek için:

-Sanat dergilerinde şiirle-rim çıktı. Ulus'ta da iki çeviri hikâyem yayınlandı. Bir de ki-tabım var. Nurettin Artam'la, Akagündüz fıkralarında sözü-nü ettiler, demiştim.

Şef, bu gösteriden pek de hoşnut olmamış bir dudak bü-küşüyle:

-Yazarlık, şairlik başka şey, gazetecilik başka şey... Eğer siz yazar olmak istiyorsanız gazeteci olamazsınız, demişti.

Sanki bir topuz inmişti ka-fama.. Şef'ten puan toplayaca-ğımı sanarken, tepki tersten gelmişti. Böyle bir ayırım ol-duğunu hiç düşünmemiştim.

Gazeteci mi olacaktım, ya-

zar mı? İkisinin zıt şeyler oldu-ğunu söylüyordu Şef. Ortala-mabir cevap buldum:

-Elmden geleni yapmaya çalışırım, dedim.

Şef, istihbarat defterini al-dı. Önce adımı, sonra da altına bir not yazdı. "Vilâyetteki ve-teriner müdürlüğünden bu yıl-ki damızlık aygırların durumu sorulacak."

Kasıtlı mı yazdı bu notu, yoksa bir rutin olarak mı, hâlâ çözmemiş değilim.

-Peki, deyip tısır tısır tut-tum vilâyetin yolunu.

Artık gazeteciydim, bütün kapıların bana açılması, gaze-tecilere gösterilen saygı ve il-ginin bana da gösterilmesi ge-rekiyordu. Nasıl mutlu, nasıl coşkulu, nasıl şişkindim. Ve yeni terleyen bıyıklarımla on dokuz yaşıdaydım.

Vilâyetinde veteriner müdürü-nü buldum. Adam bana bir koltuk gösterdi, kahve ısmar-ladı. "Buyurun sorun" dedi.

Bir kaşım havada, Ford ya-hut Brejnev'den demecik alıyor gibi sormaya başladım:

- Vilâyetteki aygır durumu nedir? Bu yıl daha başka aygır alınacak mı? At neslini ıslahda uygulanan program...

Müdür epey bir şeyler an-lattı. Vilâyetinde yeterli kadar ay-gır olduğu için, o yıl yeni aygır alınmayacağını söyledi...

Sevinçle koşu koşu dön-düm gazete-ye. Şef şarap bini-lğini ağzına dikmiş, çekiyordu kafayı. Beni görünce:

- Haberi çıkartabildiniz mi? dedi.

- Çıkarttım efendim.

- Makinede yazmasını bili-yor musunuz?

- Biliyorum efendim.

- Buyurun oturun yazın.. İş-te size kâğıt.. Makine de ora-da..

Büyük masanın başına geç-tim, çektim önüme yazı maki-nesini ve kâğıdı taktım.

Ancak "Vilâyetinde çok aygır olduğu için, o yıl yeni aygır alınamayacağı" haberi başka anlamlara kayıyordu. Cümleyi siliyor, bir daha yazıyordum: "Vilâyetin aygır deposunda ye-ter ölçüde aygır olduğu için..."

Olmuyordu. Satırı siliyor, bir daha yazıyordum. "Vilâye-tin damızlık olarak kullandığı aygırlar..."

Şef, uzaktan kâğıtta olan dövüşümü seyrediyordu. Her sildiğim satır acemiliğimi ya-nıtsıyormuş gibi asabımı bozu-yordu.

Neyse sonunda "Vilâyet ve-teriner müdürlüğü at neslinin düzeltilmesi için yapılan hazı-rıklar hakkında verdiği bilgide, elde yeter sayıda damızlık bu-lunduğundan, bu yıl yeni da-mızlık alınmasına gidilmeye-ceğini söylemiş.." gibi bir şey-ler yazdım.

Şef'e götürdüm. Şef, yeşil mürekkepli kalemiyle bir iki sözcüğü düzeltti, noktaları vir-gülleri kalınlaştırdı:

- Hepsi bu kadar mı, dedi.

Anlamamıştım.

-Vilâyetine gidince öteki mü-dürlüklere de uğrasaydınız..

Daha başka haberler çıkardı.

- Bir daha sefere öyle yapar-ım, dedim.

Ertesi günkü gazetenin, ikinci sayfasının alt köşesinde haberim iki satırla yayınlan-mıştı. Artık gerçekten gazete-ciydim. Kanıtı elimdeki gaze-tenin ikinci sayfasındaki da-mızlık haberiydi..

GAZETECİLİK afur tafuru-nun ölçüyü aşması ve evdekilerle boyuna çatışmaya başlamam yüzünden evden ko-vuldum. Gidecek yerim yoktu. Henüz stajyer olduğum için, gazeteden para da vermiyorlar-dı.

Çaresiz, geceleri istihbarat masasının üstünde yatmaya başladım. İskelelerin maro-ken minderlerinden kendime yatak yapıyor, Şef'in kirlî bez minderini de yastık olarak kul-lanıyordum. Amagazetede ki-gü-rültüler, gidip gelmeler gece büsbütün artıyordu. Uyumayı-yordum. Bazen sekreter de ye-ni işler veriyor:

- Şu ajans haberlerini de toparlayıver, şu resim altlarını da yazıver, diyordu.

Sabaha karşı ancak dalabi-liyordum. Gömleğim, çorapla-rım iyice kirlenmişti. Yarı tok, yarı açtım. Arkadaşlardan aldı-ğım, bir iki lira borçla sandviç yi-yordum.

Ve sabahdan akşama ayak-larımı sürüye sürüye haber toplamaya çalışıyordum.

Bir sabah Şef, istihbarat odasına geldiğinde beni masa-nın üstünde uyur buldu. Ba-sımın altında, yastık olarak, kirlî minder vardı. Omzuma dokundu. Uyandım:

- Bir daha kış minderime başını koyma, kafanın yağı çı-krıyor, dedi.

Bir yıldırım düştü beynimin ortasına. Ayağa fırlayarak Şef'i göğsünden masasına doğru it-tiğimi hatırlıyorum. Geri geri se-ndeledi ve koltuğunun di-bindeki boş şarap binliklerin-den birini alarak üstüme fırlat-tı. Ben de koltuğumu kaldırdı-ğım gibi kafasına geçirdim..

Sessizce yığılıp kaldı oraya. Bir delice korku çıktı içime. Acaba ölmüş müydü?

Henüz daha gazetede kim-seler yoktu. Fırlayıp çıktım ga-zeteden. Dünyanın dışında yü-

rüyör gibiydim. Ölmüşse her-halde beni de idam ederlerdi. Hiç yaşamadan asılıp gidecek-tim. Hem de ne uğruna? An-lamsız bir öfke için.

Akba kitabevinin yanında çöçülerin dinlendiği bir park vardı. Oraya gittim. Banklar-dan birinde Orhan Veli tek ba-şına oturuyordu. Hemen yanı-na koştum:

- Ben, bir adam öldürdüm, dedim.

Orhan, anlattıklarımı dinle-di, düşündü:

- Öldüğünü sanmam, dedi. Üstelik de çok ağır tahrik var. Öldürme kasdı yok. Hemen, dön gazete-ye sen. Kaçtı deme-sinler..

Yeniden döndüm gazete-ye. Şef ortalarda yoktu. Usuldan yavaştan odacılara sordum.

- Demincek dışarı çıktı, de-diler.

Aman bir rahatlardım, bir ra-hatladım..

Akşam, aramızda hiç bir şey geçmemiş gibi yine haber-lerimi yazıyordum.

BİR hafta sonra Şef, yanı-na çağırdı beni:

- Hem gazetecilik, hem fa-külte olmaz, dedi. Ya gazete-cilik, ya fakülte..

Oysa zaten ailem gazeteci-lık yüzünden fakülteyi bırak-a-çığım diye kızılıyordu. Fakülte-deyken gazeteciliği başlayıp, da fakülteyi bitirmiş kimse yoktu.

Gazeteciliği de öyle bir se-viyordum ki... Ama aynı ölçüde hukukçu olmayı da istiyor-dum..

Yinesıkışmıştım. Şef'e:

- Buna Yazı İşleri Müdürü karar versin, dedim.

Yazı İşleri Müdürü karar verdi, gazetecilik de yapacak-tım, fakülteye de gidecektim. Münir Berik'in o iyiliğini ger-çekten hiç unutmam. Üstelik beni Şef'in yanından da almış, sekreter yardımcısı yapmıştı.

YILLAR geçti aradan yıl-lar. Gazetelerde köşem, şingirtili bir adım, mahkeme-lerde de yığılna davam vardı. Ve henüz, otuz yaşında bile değildim.

Bir kış akşamı Karpiç'e gi-erken bir göğe yaklaştı yanı-ma, sarı çürük dişlerini göste-ren acı bir gülücük belirdi kar-şımda:

- Beş liran var mı, dedi.

Şef, gazetede çalıştığı gün-lerde ahbabı olan bir komis-yoncunun telefonla işlerini iz-ler, çıkardığı ilginç haberler karşılığında da komisyoncu-dan beş lira alırdı.

Ve, ne zaman komisyoncu istihbarat odasına girse, beş parmağını ayırarak elini hava-ya kaldırır, oturduğu yerden, bağırırdı:

- Beş kâğıdın var mı?

Bu söz, muhabirler arasın-da Şef'in simgesi idi. Bizler de, birbirimizi görünce:

- Beş kâğıdın var mı, der-dik.

Kış gecesi, yanıma yakla-şan gölge o eski şakayı gerçek bir istekle tekrarluyordu.

Yemeğe davet ettim, gel-medi. Cüzdanımı uzattım ol-duğu gibi. Sadece bir beş kâ-ğıt alıp uzaklaştı.

VE, yine yıllar geçti. An-kara'da, Gazeteciler Ce-miyetinin genel kongresine, başkanlık ediyordum.

Bir önerge geldi. Önergede Şef'in üç ay kadar önce bir akıl hastanesinde öldüğü belirtili-yor ve anısı için kongrenin bir dakika saygı duruşuna davet edilmesi isteniyordu.

Önergeyi okudum. Kongre-yi bir dakika saygı duruşuna davet ettim..



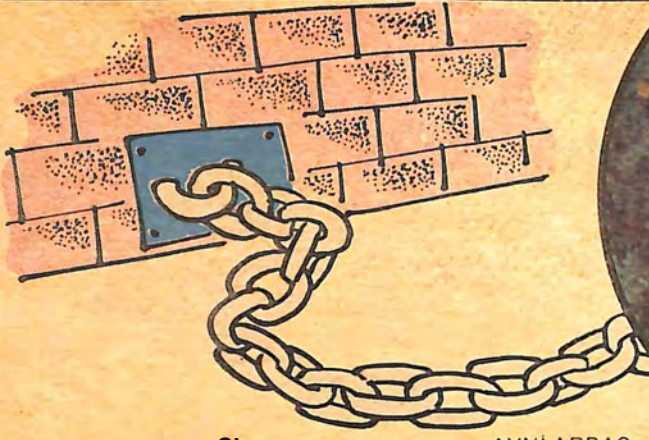
Mahmut Kaya

EKSTRA**Çarsaf**

Zindanın esigi, sanatın besiğidir...



TURGUT ZAIM — Yörükler

Çizen:
Semih BALCIOĞLU

AVNİ ARBAŞ — Portre



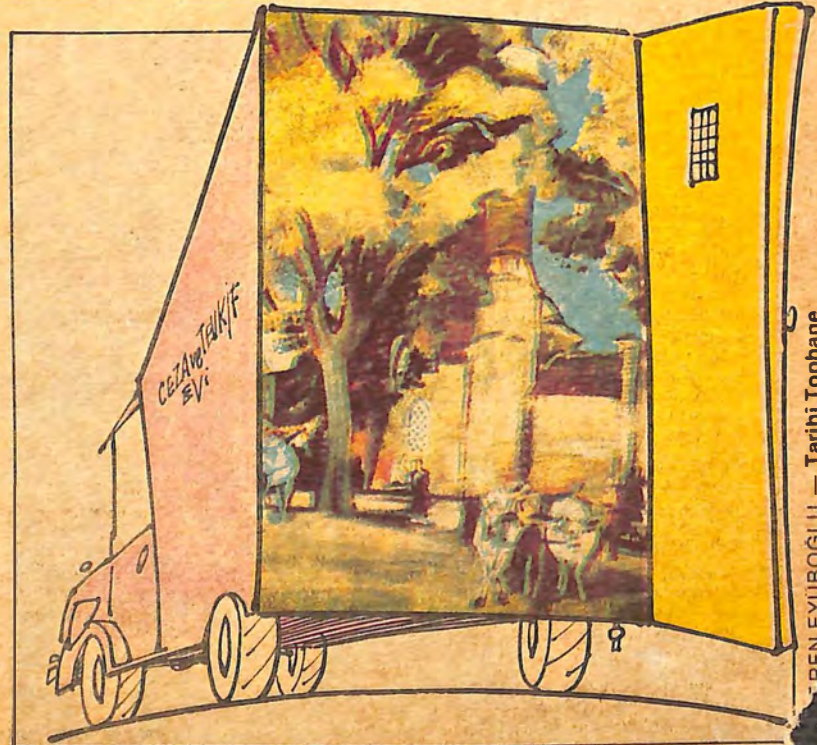
SULTANAHMET'teki eski cezaevinin, sanat müzesi yapılması istenmektedir. Bundan daha uygun, daha anlamlı, daha içten, daha düşünceli, daha tarihsel, daha yerinde, daha etken, daha geçerli, daha eşsiz, daha renkli, daha özlü, daha dört dörtlük bir istek olamaz.. Olamaz; çünkü daha önce en baba Türk sanatçıları, hep orada yatmışlardı. Eski cezaevini şimdi sanat müzesi yapmak dünyada eşi menendi bulunmıyan yerli demokrasimizin sembolik bir özeti olacaktır. Çağdaş uygarlık da, bundan başka müzelerden duymadığı kıvancı duyacaktır... Malûm ya, sanat da sanatçıların yaşadığı yerde değerlenir. Böyle demokrasiye de, yerden bir temennahla eyvallah; veyahut, sadece NAH...



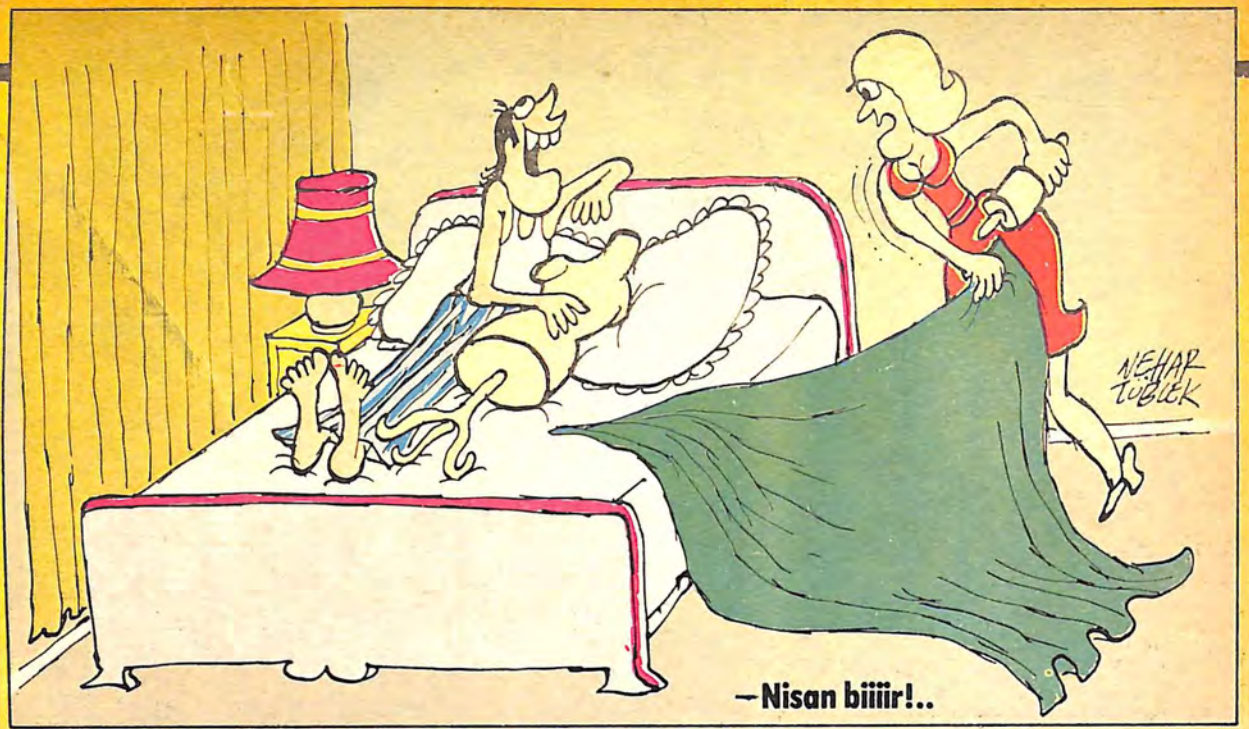
OSMAN HAMDİ — Genç Kız Portresi



ÇALLI İBRAHİM — Çıplak



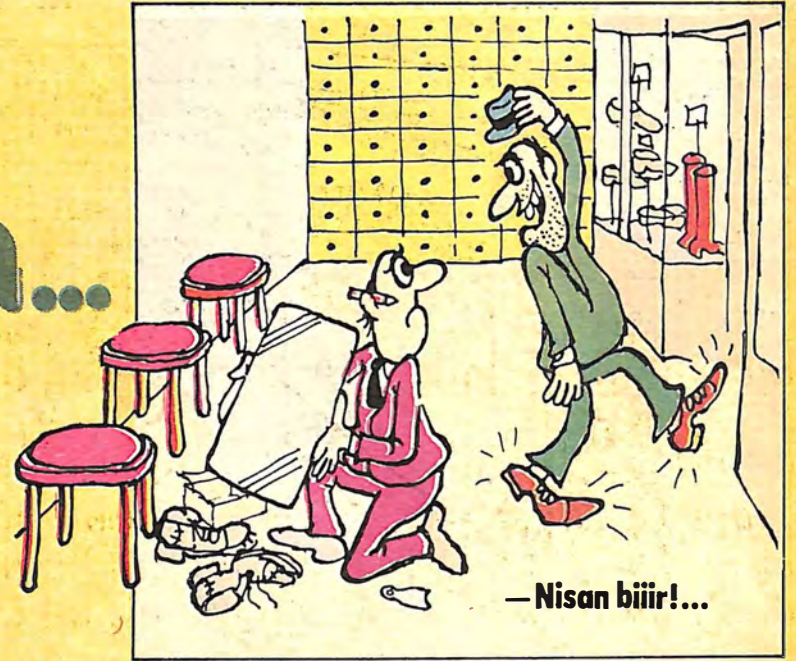
REN EYUBOĞLU — Tarihi Tophane



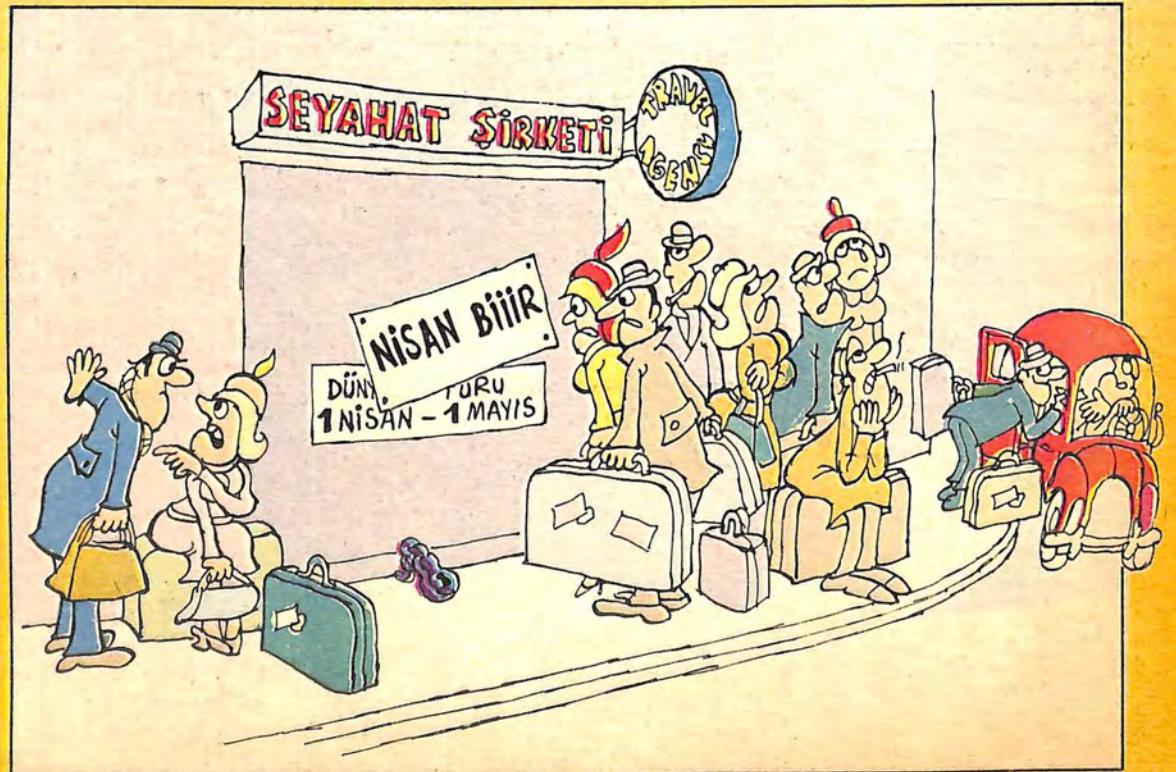
En uyanık insan da aldanır 1 NİSAN'da...

"Böyük Türkiye" nutukları dinliye dinliye...

Lüferi yiyemezsin, levreği hiç... Barbunya, en azından bir yüzlüğü götürür. Kalkanı, kırlangıcı, tekiri falan da bırak... Sen, bencileyin garip vatandaş. Ne vurguncuların adamısın, ne soyguncuların kiralığı... Senin yiyebileceğin tek balık, kuytu bir köşede Nisan balığı...



—Bırakın yahu! Vallahi bir nisan şakası yapmak istemiştım!..



AZİZ NESİN'den BİR HİKÂYE SİVİLCE

VAPURUN dip salonunda tek kişilik boş yer kalmıştı. Salonun kapısında bir adam durdu. Bakışlarıyla oturacak boş yer aradı. O boş yeri görünce, başka biri oturmadan kapmak için teleserek gitti. Paltosunu çıkarıp askıya astı. Oturdu. Solunda iki, karşısında bir kadın vardı. Kadınlar aralarında konuşuyorlardı. Üçü de güzeldi. Karşısında oturan, koyu kara saçlı esmer güzeliydi. Esmer güzeli kadının elleri yüzündeydi. Parmaklarıyla yüzünde bişey arıyormuş gibiydi. Elinin birini dinlendirmek için yüzünden indirirse, öbür elini yüzüne götürüp parmaklarını hiç durmadan çenesinde, yanaklarında, boynunda dolaştırıyor, biyandan da arkadaşlarıyla konuşmasını sürdürüyordu.

Esmer güzeli kadının, karşısında durmadan parmaklarını yüzünde gezdirip bişey araması, adamın sinirini bozdu. Gittikçe, daha çok sinirleniyordu. Başını da kadından çeviremiyordu; çünkü kadının parmaklarıyla yüzünde ne aradığını merak etmişti.

Kadın, parmaklarıyla yüzünde aradığı şeyi sonunda bulmuştu: Bir küçücük, küçümencik sivilce, ya da sivilce gibi bişey, sivilceye



benzer bir pürtük... Bu sivilce ya da sivilceye benzer şey üzerinde kadının parmakları sevinçli bir telâşla hiç durmamasıya oynamaya başladı. Kimileyin, beş parmağının ikisini birleştirip sivilceyi bu iki parmağı arasına alıyor, kimileyin sivilcesini parmaklarıyla ovuyor, okşuyor, arada bir de sıkır gibi yapıyor ama sıkırmıyordu.

Kadın, sivilcesini, ya da sivilceye benzer şeyini o denli çok kurcaladı, karıştırdı, elledi ki, karşısında oturan adamın içi ezilmeye başladı. Adam da, elinde olmadan, parmaklarını sağ kaşıyla saçları arasında dolaştırmaya başladı. Alının orasından, sanki o da kadın gibi bir sivilce bulacaktı. Adamın içi kazım kazım kazınmaya başladı. Bayılacak gibi oldu. Dişlerini sıkıp ayıllı diye bir ses çıkararak titredi. Sivilcesiyle oynayan kadını görmemek için ordan kalksa, oturacak başka yer yoktu vapurda. Ayakta duramazdı, hem yorgundu, hem de hasta...

Kadının, alınının sağ kaşıyla saçları arasında bir yerdeki sivilcesiyle oynayıp durması iyice sinirini bozmuştu. İçinden:

"Çekin elinizi Hanımefendi..." demek geliyordu.

Ne hakkı vardı böyle demeye? Sivilce kadının kendi sivilcesiyle oynayan parmakları da kadının kendi elinin parmaklarıydı. Kendi parmaklarıyla kendi sivilcesini elleyip, parmaklayıp, okşayıp, ovup duruyordu ki, buna başkası karışamazdı. Karışmaya karışamazdı ama rica edebilirdi:

"Hanımefendi, rica ederim, yeter artık... Çekin elinizi lütfen!"

Ya kadın:

"Size ne benim sivilcemden? Siz benim sivilceme ne karışıyorsunuz?..." derseniz.

Salon kalabalıktı. Aralarındaki tartışmayı duyanlar, elbet

kadına hak vereceklerdi. Hiçkimse, başkasının kendi sivilcesiyle ve kendi parmaklarıyla oynamasına karışamazdı.

Evet, kadın sivilcesiyle oynamakta özgürdü ama, bu özgürlüğün bir sınırı yok muydu?

"Yani özgürüm diye, sivilcesiyle oynaya oynaya beni zıvanadan çıkarmaya ne hakkı var... Sivilcesiyle oynamakta özgürse, iyi ya, gitsin evine, kendikendine istediği kadar oynasın ister sivilcesiyle, ister başka şeyiyle. Ben ona karışmam. Ama karşımda, vapur salonunda? Olmaz!"

Ah vapur bir yanaşa da iskeleye, adam da vapurdan çıkıp, sivilcesiyle oynayan kadına bakmaktan kurtulsa!

Birden patlayıverdi adam:

"Çek ulan elini!"

İçinden böyle bağırmıştı. Çünkü, içinden yaptığı ricalara kadın aldırış etmeyince, adam da bütün terbiyesini, nezaketini biyana bırakıp yine içinden işte böyle bağırarak zorunda kalmıştı. Evet, içinden bağırmıştı ama, içinden bile olsa öyle yüksek bağırmıştı ki, içinden bağırdığını salondakiler duydu sanıp utançtan yüzü kızardı.

Kadının dikkatini çekmek için öksürdü, üstüste, hem de anlamlı öksürdü. Öksürüğüyle dikkatini çeker, kadını kendisine baktırabilirse, sivilcesini kurcalayan eline gözlerini dikip dik bakacaktı. O zaman anlardı elbet kadın. Küçükülüğünde annesi de kendisine böyle yapardı. O'nun beğenmeyeceği bişey yaparsa, üstüste sert sert öksüren annesinin gözlerini kırpmadan yaramazlık yapan ellerine baktığını görürdü. Yine de anlamazdan gelirse, o zaman annesi, "Ne ayıp!..." anlamına, üst dişleriyle alt dudağını ısırdı.

Adam da sivilcesiyle oynayan kadına, elli beşyıl önce annesinin kendisine yaptığı gibi yapacaktı. Üstüste öksürüyordu ama, sivilcesiyle uğraşan, biyandan da öbür kadınlarla konuşan kadının öksürüğüne aldırdığı yoktu. Öylesine dikkati çekecek gibi öksürüyordu ki, salondaki yolcular bile tedirgin olup adama ters ters bakmaya başladılar. Hah, kadın baktı... Tam, adam, alt dudağını üst dişleriyle ısıracaktı ki, boş gözlerle bakan, ama baktığını görmeyen kadın, başını adamdaki çevirdi.

"Yahu, çıldıracağım be, düpedüz çıldıracağım... Hanım, hanım, çek elini, çek!"

Böyle bağırdı ama, içinden bağırdı yine. İçinden de bağırsa, öyle yüksek bağırmıştı ki, O'na salondakiler içinden bağırdığını duymuşlar gibi geliyordu.

"Ama dayanamayacağım artık... Hanımefendi, çok rica ederim, desem mi?"

"Denilmez ki... Denilmez ama, nasıl oturulur böyle bir kadının karşısında?"

Başını başka yanlara çeviriyor, pencereden denize bakıyor, sonra yine kadına dönünce, O'nun sivilceyle uğraşmasını sürdürmekte olduğunu görüp bayılacak gibi oluyordu.

Adamın bitek kurtuluşu vardı: Kadının sivilcesini koparması... Sivilcesini, ya da sivilceye benzer şeyini, ya da sivilce gibi olan o şeyi koparırsa kadın da rahata kavuşur, adam da kurtulurdu. Koparıldıktan sonra kadın gerçekten erinçleşir miydi, yoksa alışık parmakları başka bir sivilce ya da sivilceye benzer bişey araştırmaya mı başlardı? Her nasıl olursa olsun, koparsın şu sivilcesini de...

"Müsaade eder misiniz Hanımefendi!"

İçinden kadına böyle söylemeyi geçiriyor. İçinden böyle söylemeyi geçirirken de kadına doğru eğilmiş ve iki elini kadının sivilcesine doğru birazcık uzatmıştı.

"Müsaade eder misiniz Hanımefendi, size yardım edeyim..."

Böyle diyecekti kadına.

"Size yardım edebilir miyim efendim... Ben gayet iyi sivilce sıkırım. İnanmayacaksınız ama, sivilce sıkmakta üstüme yoktur. Karımın sivilcelerini bile hep ben sıkıyordum. Hatta komşu kadınlar bile, Pazar günleri bizim eve, bana sivilcelerini sıkırtmaya gelirler. Hiç acıtmam Hanımefendi, duymazsınız bile... Mü-

saade buyrun... Göreceksiniz. Aaa, ne zahmeti canını... Hiç zahmet olur muymuş!... Ne demek... Rica ederim. Ne olacaktı, elim aşınmaz ya... Vapur yolcuları arasında bu kadarcık da dayanışma olmaz mı artık... Değil mi ki, aynı vapurun yolcusuyuz, birbirimize yardım etmeliyiz... Değil mi ya... Bugün ben sizin sivilcenizi sıkıyordum, yarın da sözgelişi, siz benimkini... İnsanlık ölmedi ya..."

Kadına böyle söylemeyi içinden geçirirken, kadın da parmaklarıyla sivilcesini öyle didik didik didikliyordu ki adam birdenbire patlayıverdi:

"Çek elini be! Çek dedim sana, çek!"

Neye yarar ki, içinden yalvarmaları gibi, içinden haykırmaları mı, bağırmaları mı kadına duyuramıyordu.

"Kopar, kopar sunu be!"

Bu kez çok yüksek haykırmıştı, ama yine içinden...

Vapur iskeleye yanaşmak üzereydi. Salondaki yolcular çıkışa hazırlanıyorlardı. Kimisi gazetesini katlıyor, kimisi çantasını topluyor, kimisi paltosunu giyiyordu. Nerdeyse salondan çıkacaklardı.

Adam kalktı. Sinirden titreyen eliyle askıdan paltosunu aldı. giydi. Hâlâ parmaklarıyla sivilcesini didikleyen kadından bakişlarını alamıyordu.

Adam yine içinden sesini çıkabildiğince haykırdı:

"Sık ulan sık! Sık sivilcenizi, sık be!"

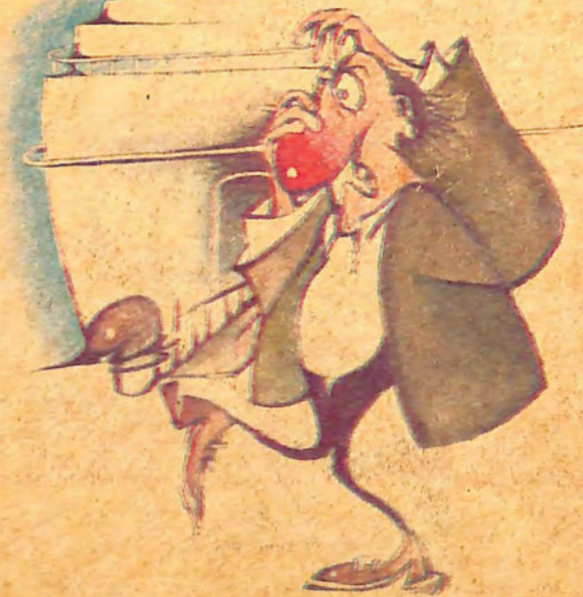
İşte böyle bağırdırken dudaklarını yanlara açıp dişlerini sıkmış, yüz kasları gerilmişti.

Salondan çıkmaya hazırlanan yolcular, altmış yaşlarında gösteren bu kerlikerli adama şaşkınlıkla baktılar. Adam, neden kendisine böyle baktıklarına bir anlam veremedi. O içinden bağırmıştı. Oysa bu kez adamın haykırışını herkes duymuştu. Çünkü içinden bağırdığını sanarak, kendini tutamayıp gerçekten haykırmıştı:

"Sık ulan! Sık şu sivilcenizi be! Sık artık, sık!"

Yolcu kalabalığına karışan adam vapurdan inmişti, dudakları kıpırdayıp duruyordu:

"Sık, sık! Sık ulan sivilcenizi, sık be!...."



Kırılmış rekorlar

**Aynı masada
otuz sene
oturma
rekoru**



Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://ranney.org>

PETROÇARLI

Aslında, garibanların avukatı Petroçarli'yi bir mektup getirtmişti Türkiye'ye...

HEY!.. BAKAR MISINIZ !.. BİR ADRES SORACAKTIM...

BAGLATMA ADRESİNE KARDEŞİM !.. ÇEK ŞU ARABANI ORADAN... YASAK YAZIYOR, GÖR - MÜYÖR MÜSÜN ?..

SİMDİYE dek Türkiye'ye Kart- rayt'ları, Sihirbaz Toni Bleck'i, Columbo'yu, Sementa'yı, Bay Steed'i getirdik de Petroçarli'yi mi getiremi- yeceğiz dedik..Ve tuttuk,sonunda bu ünlü avukatı da ülkemize getiriverdik.

Yazan: Kandemir KONDUK

Cizen: Bülent DUZGİT



PARK ETMEK YASAK HA ?!! PEKİ, ORADAKİ BİR SÜRÜ ARABA NASIL DURUYOR ?!!

UZATMA ONLAR ÖZEL KİŞİLERİN ÖZEL ARABALARI! ONLARA YASAK YOK !..

VAY ANASINI !.. NEYSE, ŞEN ŞU AD- RESİ SÖYLE DE GİDEYİM !..

RAFETCEMAL... BAYIRTEPE... TENEKE MAHALLE... ÇAMUR SOKAK... TAMAM, BİLDİM... BİZİM MAHALLENİN ÜST TARAFI... GEL, TARİF EDEYİM...

GERÇEKTEN İLGİNÇ BİR ÜLKEDEYİM !..



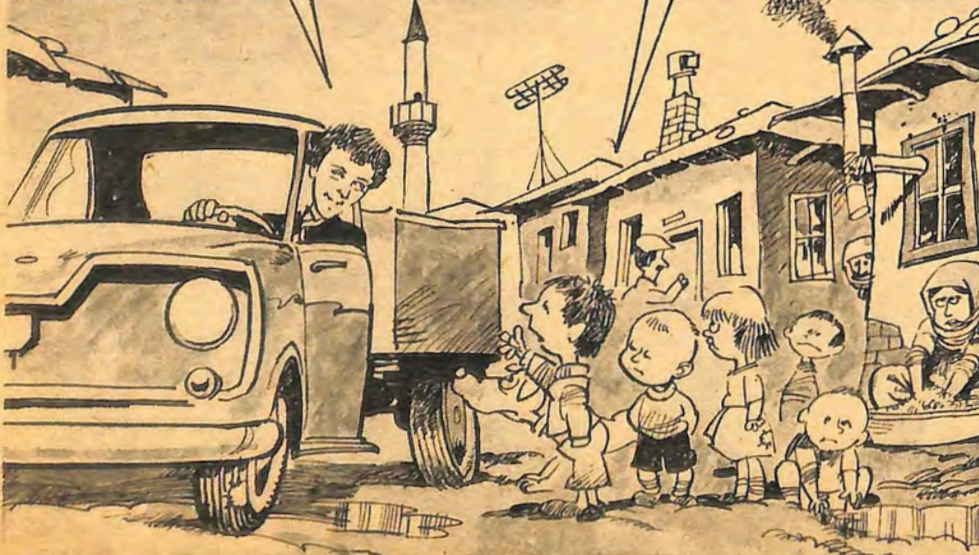
Az sonra...

ÇOCUKLAR, RAFET CEMAL BEY'İN EVİNİ BİLİYÖR MÜSÜNÜZ ?..

BİLİYÖRÜZ PETROÇARLI BEY AMCA, GEL GÖTÜ- RELİM !..

İŞTE BURASI...

BURASI HA !.. İSMİ BİZİM ÜLKEDE BİLE DUYULAN BİR SANATÇI BU - RADA OTURUYOR HA !..





Serbest Kürsü

HERKESE BİR HAK

söz hakkı, çizgi hakkı, resim hakkı...

Hazırlayan: BİZİM HAKKI

[Bu sayfa, sizin sayfanızdır. Karikatürlerinizi, esprili fotoğraflarınızı ve fıkralarınızı bekliyoruz.]

TUVALETİN YOLU

DELİKANLI sevgilisiyle açık hava tiyatrosuna gitmişti. Birinci perdenin bitiminde kızdan izin aldı ve görevlilerden birine tuvaletin yolunu sordu.

Adam: - Doğru gidin, dedi. Sonra sola sapın, biraz daha gittiniz mi, sağdaki ilk kapıdan girin.

Delikanlı bir kaç dakika sonra yerine döndü. Kıza: - İkinci perde başladı mı hayatım? diye sordu.

Kız kırtarak: - Bunu bana ne soruyorsun? dedi. Sen de oynuyordun!...

PSİKOLOG

SORU: Psikolog kimdir?
Cevap: Salona nefis bir kadın girerken erkekleri inceleyen adamdır!...

ZOR İŞ

BİRİNCİ Dünya Savaşı'nda Almanya'ya karşı Fransa'nın önemli bir bölümünü savunmakla görevli general Sarrahl, yaşlı olmasına rağmen harbin en belâli bir devresinde genç bir kadınla evlenmişti.

Haberi alan Başbakan Clémenceau:

- Şu işe bak, dedi. Şimdi iki cepbede birden savaşmak zorunda kalacağız!...

KARTPOSTAL

OTELİN kat hizmetçisi kadınıla erkeği, ayrıttıkları odaya götürdükten sonra:

- Beyefendi bir şey emrederler mi? diye sordu.

- Teşekkür ederim evladım. Herhangi bir arzum yok.

- Ya değerli eşiniz?
Adam bir an durdu:
- İyi söyledin, dedi. Bana bir kartpostal getir!...

ÖLÜLERE SAYGI

ÜNLÜ İngiliz oyuncusu Sasmore, aynı zamanda çok şıman bir adamdı. Bir gün sahnede oyun gereği yatıp öldü. Dışarı taşınması için çok uğraşan öbür aktörler bu ağır gövdeyi kaldıramıyorlardı.

O sırada ikinci balkondan bir ses yükseldi:

- Defedin şu koca domuzu dışarıya!

Sasmore bu sözler üzerine doğruldu ve öbür dünyadan gelircesine derin bir sesle konuştu:

- Baylar, ölülere saygı duyalım!...

Şekip DAVAZ



Mehmet TÜRKELI



Hayrettin TUNCER



EV GİTTİ DERT BİTTİ

Oooh... DÜNYA VARMİŞ

Sağolasın Handan Kaftancı

Ercümend ALACAKAPTAN



NACI GÜNDÜZ

Yahya Kâhya Mahallesi Altıocak Sok. No: 26/6 Kasımpaşa - İSTANBUL



Mesut EKENER

CEVAP: FOTOĞRAF ÇEKİYOR



Nevzat İNCEALTIN

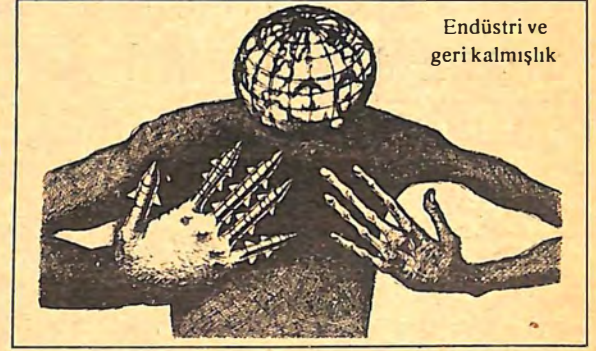
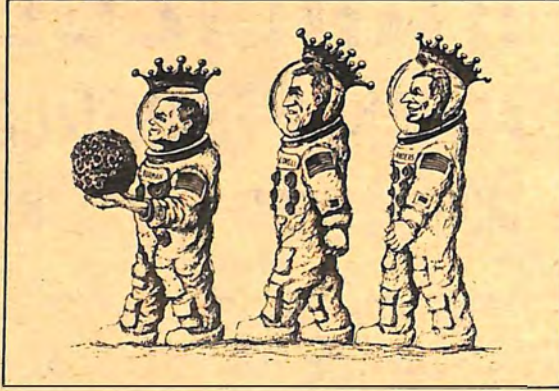
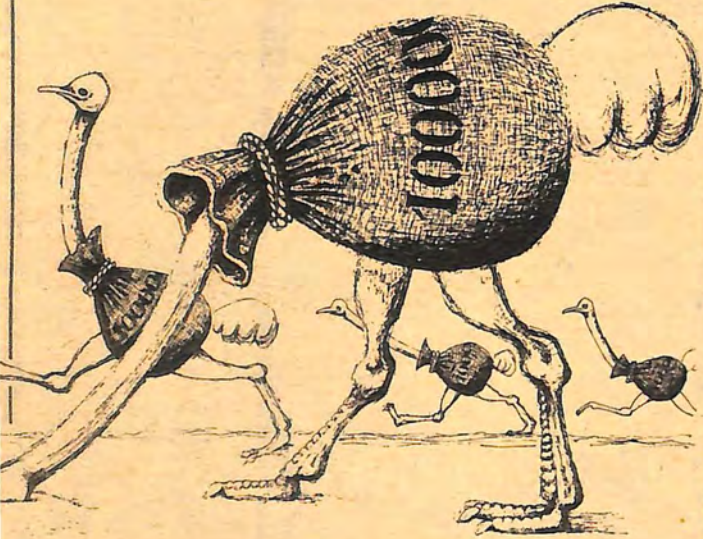
Bir konuk çizerin fırçasından

Her hafta bu sayfa, ünlü Türk ve dünya karikatürcülerine ayrılacak, sırası geldikçe **Çarşaf** çizerleri de okurlarımıza tanıtılacaktır

Tim

1919 yılında Polonya'da doğdu. Esas adı Louis Mittelberg olan sanatçı 1938 yılında mimarî öğrenimi yapmak için Paris'e geldi. Karikatüre olan aşırı tutkusu yüzünden mimarî öğrenimini yarım bırakarak "TIM" takma adıyla karikatürler çizmeye başladı.

Halen "L'EXPRESS" dergisinde eserleri yayımlanan sanatçı dünyanın en ünlü siyasî karikatürcülerinden biridir. Geçen yıl Karikatürcüler Derneğinin düzenlediği Nasreddin Hoca Karikatür Yarışmasında birinciliği kazanan TIM, ülkemize gelerek bir de sergi açmıştır.



Gönderdiğiniz okul anılarından...

Cetin ALTAN'ın sectikleri

"KUDEYHİ KUBERE"

KUBERE" bilekle dirsek arasındaki iki kemikten incesinin Osmanlıca adı. Bu kemiğin dirsekte kol kemiği ile birleştiği eklem yeri çukurdur ve ayaklı kadeh görünümündedir. Bu nedenle eski tip dilindeki Arapça adı: "Kudeyhi kubere" dır. Bizim öğrenci olduğumuz yıllarda böyle ağdalı Arapça deyimler kullanılırdı. Biz de bunların hepsini tek tek ezberlerdik. Evet, "Kudeyhi kubere"... "Kudeyhi" yukarıdaki açıklamadan da anlaşıldığı gibi Arapçada "Küçük kadeh" yahut "Kadehçih" demek... Sınıfta hepimizin takıldığı safca bir arkadaş var, lâkabi Keloğlan... Oldukça şaşalı, bir hayli de palavra, ama sevimli...

Dersler kesilmiş, sınavlar başlamış.

Herkesin koltuğunun altında cilt cilt kitap, gözler kan çanağına dönmüş, bir korku, bir heyecan içinde dolaşır duruyoruz fakültede.

O gün anatomi sınavına girecektik.

Önce Keloğlan girdi. Biz kapıda meraklanıyoruz, profesörlerle doçentlerin Keloğlan'a ne sorduğunu öğrenmek için...

Derken Keloğlan, alı al mor mor çıktı sınavdan. Hemen çevresini aldık.

Hep birden sormaya başladık:

-Ne sordular?

-Bildin mi?

-Nasıl geçti?

Keloğlan:

-Ulan dinine yandığımı, diyor. Hani şu "Kubere" var ya, tepesindeki çukurun adı aklıma gelmedi.

-Peki ne yaptın?

-Neyseki Mahir Hoca halime acıdı, yardım etmek istedi, bir ipucu verdi.

-Aman iyi iyi, demek yardım ediyorlar...

-Ulan durun patlamayın, ipucu verdi ama ben yine berbat ettim bir çuval inciri...

-Nasıl berbat ettin?

-Mahir Hoca "Oğlum, evlâdım hanî şöyle... içmek için... küçük bir cam kap vardır, hatırlasana onun adı..." dedi.

-Tamam yahu, fevkalâde... Doğrusu iyi şansın varmış Keloğlan.

Keloğlan:

-Bırak yahu ne şansı, dedi. Bir türlü "Kudeyhi" gelmedi dilimin ucuna. Bir süre düşündükten sonra boş bulunup "Sürâhi" dedim, "Sürâhi-i kubere"...

Herkes:

-Yuh ulan Keloğlan, o kadarlık küçük şeye nasıl sürâhi dersin, diye bağırmağa başladı.

Keloğlan:

-O heyecanla, dedi, şükredin ki daı vacana demedim...

Dr. Hayri AYGEN
Şehit Ersan Cad. 30/6
Çankaya - ANKARA

ELHAK DOĞRU

LİSE bir'de coğrafya dersindeydik. Hocamız bir gün ders anlatır, bir gün öğrencileri sözlüye kaldırırdı. Yalnız sözlüye kaldırdığı zaman tuhaf bir adeti vardı, sorduğu sorunun cevabını hemen şıp diye isterdi. Ve azıcık düşünmeye kalktı, mı hemen basardı sıfırı.

O nedenle de hepimiz çok korkardık sözlüye kalkmaktan.

Şayet soruyu tahtaya kaldırdığı öğrenci bilemezse bu kez sınıfa döner, aynı soruyu gözüne kestirdiğine sorar ve ona da not atardı.

Sözlülerde hepimiz ateş üstünde otururduk.

O gün yine sözlü yapıyordu coğrafyacı. Not defterini açtı ve önce Cemal'i tahtaya çekerek:

-Çöl iklimi nasıl bir iklimdir, dedi. Cemal alele acele bir şeyler anlattı. Ancak geceyle gündüz arasındaki büyük ısı farkını söylemeyi unutmuştu.

Hoca hızla sınıfa döndü ve kopyacılığıyla ünlü Şinasi'ye:

-Sen söyle bakalım, dedi, geceyle gündüz arasında ne fark vardır?

Şinasi heyecandan kırmış, nefes nefese, hiç beklemeden:

-Geceler karanlıktır, gündüzler aydınlık, dedi.

Hasan ÇAPKIN
Haydarpaşa Lisesi 5 Fen A. No. 2908
Kadıköy - İSTANBUL

NE YİR?..

ARADAN on üç, on dört yıl geçmesine rağmen her anımsadığımda güldüğüm bir anım var:

Lise ikinci sınıftayız. Her yıl olduğu gibi o yıl da okula yeni yeni birtakım hocalar tayin edilmiş. Bunlardan biri de biyoloji hocası.

Hemen çocuklar "Ayı" lâkabını taktılar hocaya.

Günler, günlerle birlikte dersler de süratle akıp geçiyor.

Biyolojidekonular geldi geldi et ve ot yiyen hayvanlara dayandı.

Hocamız bunları bilimsel olarak birtakım kategorilere ayırıyor, anlatıyor, bu arada önüne gelene de bağırıp çağırıyor, kendince bazı cezalar veriyor.

Bu arada, derse ilgiyi artırmak için olacak, özellikle iki yıllıklardan

birini ayağa kaldırıp, kendine özgü şivesiyle yavaş yavaş soruyor:

-Söyle bahim çucum, geyun ni yir?

-Ot yer hocam.

-Aferim.

Dersi anlatmaya devam ediyor. İlgi azalır gibiolunca yine azgınlardan birini kaldırıp soruyor:

-Sen söyle goçum, gaplan ni yir?

-Et yer efendim.

-Tamam.

Ve bir süre ders anlatma. Ve yine artan gürültülerle hocanın sınıfı taraan gözleri. Tam gözüne kestirdiği birini kaldırmak üzereyken Piç Ferit parmağını havaya kaldırıyor ve hocanın ağzını açmasına meydan vermeden bağırmağa başlıyor:

-Hocanın... Bir şey soracağım hocam...

Biyoloji hocası Piç Ferit'e diyor bakışlarını:

-Galk söyle...

Piç Ferit masum bir sesle soruyor: -Hocam ayı ne yer?

Sınıfta sağdan soldan "Hık"lar, "Gık"lar yükseliyor.

Hoca "Ayı mı" deyip bir iç geçir-dikten sonra, önce yumuşak bir sesle: -Et yir, diyor. Sonra daha bozuk bir sesle devam ediyor:

-Ot yir... Ve avaz avaz bağırmağa başlıyor:

-Bir de bok yir, itoğlütler...

Halûk HANCI
Şinasi Efendi Sok. Yusuf
Tanyaş Apt. No. 7. D.2
Moda-İSTANBUL

BÜTÜN DÜNYA VE TÜRK MİLLÎ
EĞİTİMİNİN UYGULADIĞI YÖNTEM

FONO

mektupla öğretim metodu ile
evinizde kendi kendinize

İNGİLİZCE

ALMANCA-FRANSIZCA

MUHASEBE-STENO-DAKTİLO

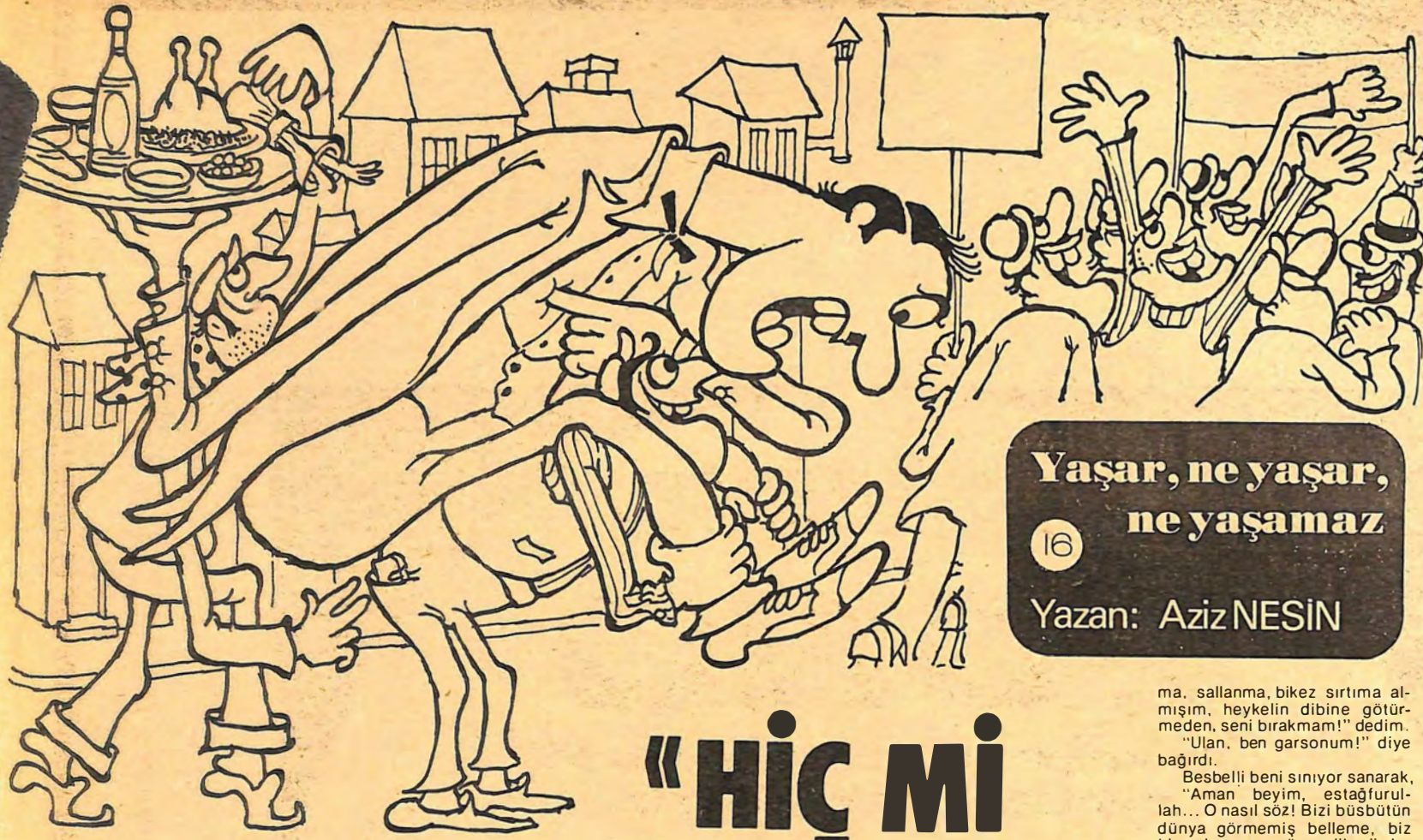
öğrenip, daha kazançlı, daha
mutlu yarınlar hazırlayabilirsiniz.

ÜCRETSİZ İZAHLI BROŞÜRÜMÜZÜ İSTEYİNİZ

FONO mektupla öğretim kurumu
halâşkârgazi cad. no. 207 osmanbey
istanbul tel: 48 41 14 - 48 41 15 - 48 41 16

f

www.fono.org



Yaşar, ne yaşar, ne yaşamaz

16

Yazan: Aziz NESİN

«Hiç mi GARSON GÖRMEDİK?..»

«Kimden ne parası alacaksın ağbi?» dedi Yaşar. "Herkes bir yana sıvışmış, gütmüş. Parti kapısı duvar... Bırak sen parayı, dönüş için tren bileti bile alamadım. Bir kaç kuruş kazanayım derken, o kalabalıkta bir de cebimden cüzdanımı aşırımlar..."

dan belli... Ayakkabıları pırıl pırıl parlıyor bir, giysisi koyu kara ve pantolonu tığ gibi ütülü, gömleği kaskatı ve apak, bir de kara kelek oturtmuş ak gömleğinin yakasına, üstelik kasm kasım da kasılıyor. Belli ki büyüklerimizden biri. Adam, benim iki boyumda ve üç ağırlığımda var. Siz bendeki şu avaklığa bakın yahu, bu adam tren den inen büyüklerimizden biri olsaydı, hiç yakalayıp sırta almazlar mıydı, hiç bana bırakırlar mıydı, diye düşündüğüm yok... Kimmiş bu iri adam arkadaşlar, bildiniz mi? Bu adam, istasyon lokantasının şef garsonuymuş. Lokantanın önüne çıkmış da gelen büyüklerimizi seyredermiş uzaktan... Ben ne bilirim O'nun garson olduğunu. Tipki büyüklerimizin kılığında bürünmüş. Ben o zamana dek o kılığa hiç garson görmüş değilim. İnsan öyle giyindikten sonra garsonluk eder mi hiç... De ki herif vali, de ki en azından kaymakam kılığında... Neyse, ben, ya Allah bismillah diyerek, bunun bacaklarının arasından dalmamla, o koca herifi ensemin üzerine oturttum. Allah artık acımış da bana öyle bir kuvvet vermiş ki, ben göze gireceğim sevinciyle o koca herifi ensemin üstüne tüt

gibi kaldırdım. Bikaç kişi birden bana yardıma koştu. "Açılın ulan alçaklar, ben kendim taşıyorum..." diyerek bunları kovdum. Çünkü kovmasam, sırtımdan büyük adamı kapıp kendileri sırtlayacaklar, ben de açıkta kalacağım. Herifin, büyük adam olmayıp garson olduğunu bilmiyorum ki... Bilsem, yere savururum. Herifin ağırlığı bişey değil, ensemde adam gibi otursa, ne kadar ağır olsa gene taşıyacağım lakin, "Bırak ulan beni!... İndir aşağı ulan!" diye bağırarak çırpınıyor.

O istediği kadar çırpınsın, ben bikaç büyük adamı ele geçirmişim, alana dek götürüp de heykelin önüne gelmeden sırtımdan indirir miyim hiç... Niyetim büyük adamı, Atatürk efendimizin heykelinin ayakları dibine yıkmak. Gelgelelim rahat durmuyor ki... Durmadığı da neyse de, boyuna sövüyor. Hava çok sıcak olduğundan zırlı zırlı terliyor. Önceleri hafif gelen o koca herif, ben yürüdükçe ağırlaştı da ağırlaştı; ben diye-yim bir ton, sen de on ton... Her adım attıkça herif ağırlaşıyor. Debelenip duruyor ensemin üstünde... Baktım olacağı yok, "Efendi, hiç boşuna ırgalan-

ma, sallanma, bikaç sırtıma almışım, heykelin dibine götürmeden, seni bırakmam!" dedim. "Ulan, ben garsonum!" diye bağırıldı. Besbelli beni sınıyor sanarak, "Aman beyim, estağfurullah... O nasıl söz! Bizi büsbütün dünya görmemiş belleme, biz hiç mi garson görmedik..." dedim.

O gene, "Garsonum ulan, garson..." diye yirtiniyor.

"Ne haddine garson öyle senin gibi giyine beyim..." dedim. Bu kez ağzını da bozmaya başladı:

"Eşşöğleşsek, ben senin bildiğin piyazcı çırağı garsonlardan değilim, gar lokantasının şef garsonuyum..." "Estağfurullah... Siz beni sınıyorsunuz beyim."

Bu kez çok daha ağır sövünce, erkekliğime yediremedim, benim de tepem attı,

"Bak, garson olduğuna beni inandırmaszın ya... Garson da olsan, seni bırakmam, heykelin dibine dek seni taşıyacağım ki, partiden taşıma parasını alayım..." dedim.

O koca herif baktı ki, elimden kurtulmuş yok, artık debelenmeyi, çırpınmayı bırakıp sırtıma yangeldi. Neden mi sırtımdan atlamiyor? Atlayamaz da ondan... Herif öyle şiş göbek ve hantal ki, öyle atlatacak zıplayacak gibi değil, ensemde aşağı düşse, bir yerleri kırılacak, ondan korkuyor.

Koca herifi sırtımdan indirmediğim ya, pişman oldum; çünkü ağırlığı bastıkça bastı, ağırlaştıkça ağırlaştı. Üstelik, dün öğleyin yediğim bitek simitle durduğumdan, açlıktan bacaklarım titriyor. Yahu, şunu sırtımdan alacak bir müslüman evladı yok mu, diye sağıma soluma bakınıyorsam da, hepsi koşup geçmişler, ben en geride kalmışım. Ahlaya puhlaya bunu alana

getirdim, tam heykelin dibine vardım ki, orda ayağım mı sürçtü, yoksa biri çelme mi taktı arkadan, yoksa açlık gücüm mü tükendi, her nasıl olduysa oldu, bilemedim, boylu boyunca yere kapaklandım. Üstümdeki ağırlıkla birlikte, Atatürk efendimizin önünde secdeye varmış gibi yıkıldım kaldım.

Yaşar Yaşamaz susmuştu. Koşuştakiler bir süre O'nun konuşmasını belediler. Yaşar'dan ses çıkmayınca, biri,

--Paradan ne haber, parayı aldın mı? diye sordu.

Yaşar, --Kimden ne parası alacaksın arkadaş dedi, herkes bir yana savuşmuş gitmiş. Parti kapısı duvar. Neyse, ben arkasını bırakmadım, o partici başkanı buldum.

"Seni arayıp duruyorum." dedim. "Paramı almaya geldim." dedim.

Davut Bey denilen düzü yanındaydı

"Sen tekbaşına taşımadın ki, iki kişi birlikte taşıdınız..." demesin mi!

"Ne iki kişisi... Bir başıma taşıdım koca büyüğümü... Yalnız, sırtıma alırken, büyüğümün arkasından biri kucaklayıp sırtıma binmesine yardımcı oldu. Ona tek başına taşımadın mı denir..."

O zaman o Davut Bey alçağı, "Haa, anladım... Alanın ortasına gelince sırtından yere fırlatıp atan işte bu!" dedi.

"Töbe atmadım başkanım." dedim, "vallaha üstümdeki kendiliğinden atladi. Namuzaşun biri de arkamdan çelme takınca ben de düştüm."

Bu kez o partici, "Nerden belli senin taşıdığın? Her taşıdın diye para mı dağıtacağız?" demez mi!

Neyse ki, ordan başka biri beni tanıyıp gülmeye başladı. Herif kıkır kıkır güler. Partici başkanla o Davut Bey,

"Ne gülüyorsun yahu?" diye sordukça adam büsbütün gülüyor. Sonunda güle güle,

"Evet, bu sırtında taşıdı, ben de tanışım... Ama gar lokantasının şef garsonunu zorla sırtına alıp taşıdı." dedi.

Bunun üzerine hepsi kahkahayı basıp, yanlış adam taşıdım diye beni koğdular. Az kaldı ki, bir de sopa çekeceklerdi.

Koşuştakiler hep birden,

--Haydaaaa! çektiler.

Bir hükümlü,

--Demek parayı alamadın? dedi.

Yaşar, --Sen parayı bırak, dedi, dönüş için tren bileti bile alamadım. İstasyona döndüm, bilet alacağım sözde... Para çıkarmak için elimi cebime attım ki eyvah!

--Ne olmuş?

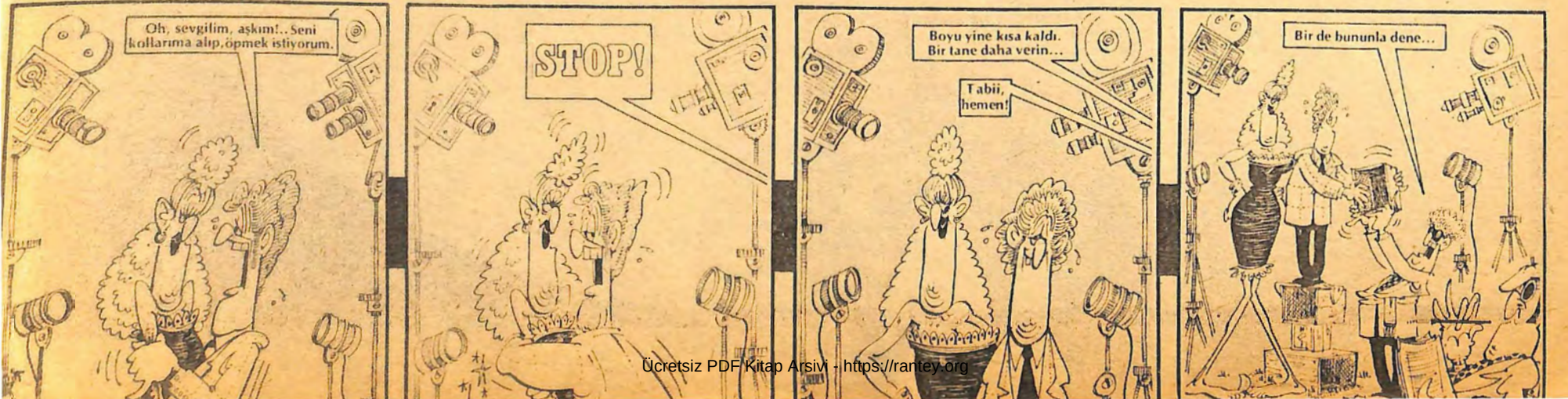
--Ne olacak, olan olmuş... Ben o ağır herifi sırtımda taşıyıp da bikaç kuruş para kazanırım, göze girerim de belki nüfuskâğıdımı da çıkarırlar diye, kana tere bulanırken cüzdanımı aşırımlar

Gelecek Hafta:

"PEKİ, VER KİMLİĞİNİ
TUTANAK YAZALIM"

Olmadı, baştan!..

Çizen:
DON MARTİN



"Az gelişmiş anahtar 14" ü en iyi tamamlayan
5 okuyucumuz 100'er lira armağan kazandı lar.

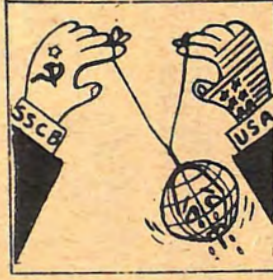
Kazanan okuyucularımızın
isimlerini ve türettikleri
şekilleri yayınlıyoruz:



ANAHTAR SEKİL



Hasan BAHÇECİ
Kazım Pasağı
Kat: 1 No: 13
Söke - AYDIN



Hasan TURAN
Pendik Burnu Çiğdem
Sokak No: 31/3
Pendik - İSTANBUL



Ahmet ÜNAL
Zafer Mah. Muradiye
Sok. Albak Apt. No: 36
SAMSUN



H. Halim MÜFTÜOĞLU
Cumhuriyet Bulv.
No: 60/701 - İZMİR



Ayhan KARAYAKICI
Denizli Lisesi
Felsefe Öğretmeni
DENİZLİ



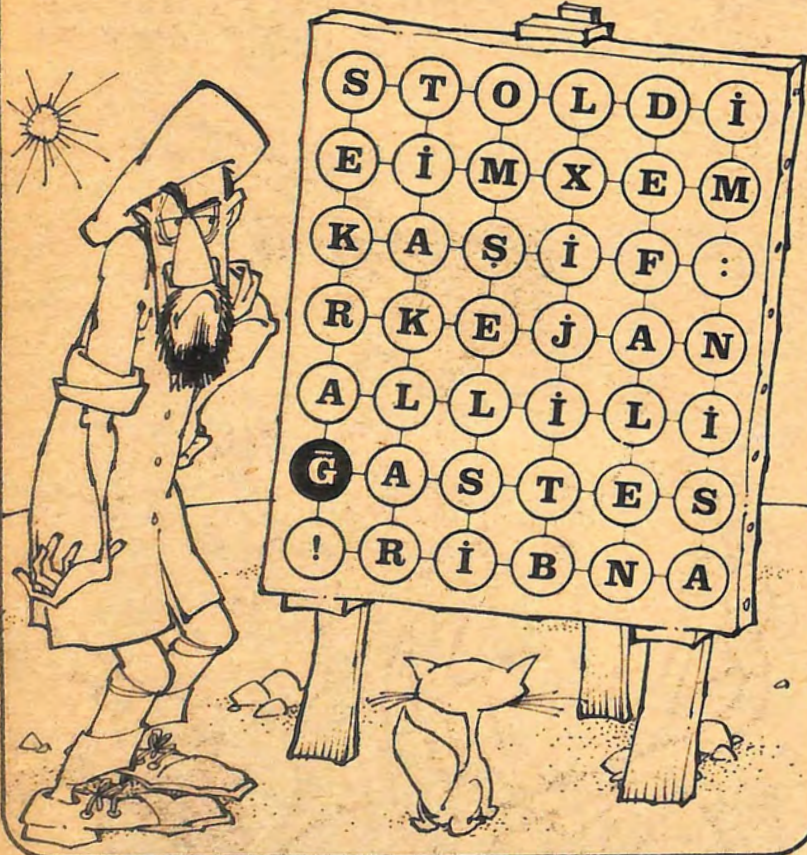
Bilmece bildirmece, eksik şekli bitirmece

KARELİ bulmaca... "7 Yanlışı Bulma" bilmeceyi.
Eş şekiller bulmacası... Bütün bunlar, artık
klasikleşmiş bilmece türleridir. ÇARŞAF ise 16 sayı-
dır bu köşede, okurlarına çok daha değişik bir örnek
sunmaktadır.

BİR ŞİFREMİZ VAR

Ama bu şifreyi nasıl çözeceksiniz? Size bu konuda pek yardımcı olamayacağız.
Vereceğimiz, dört ipucundan ibarettir:

Bulacağınız 8 kelimelik bir cümledir. 2) Başlangıç harfi siyah daire içindeki
(G) olacaktır. 3) Kelimeler, harflerin yatay ve dikey bir çizgi doğrultusunda
birbirini izlemesi sonucunda oluşacak, çarpaz sapmalar yapılmayacaktır. 4) Her
harf sadece bir defa kullanılacaktır.



CEVAP: Gasetil il harkefajışa
kesim olxedim: NISAN BİRİ...

Amacı, bir "Az Ge-
lişmiş Anahtar" dan
hareketle, yeni şekil-
ler oluşturmak, de-
ğişik ve anlamlı resim-
ler türetmek olan bir
bilmece...

Şimdi siz de say-
fanın altındaki kupon
üzerinde gördüğünüz
"Az Gelişmiş Anaht-
ar"ı geliştirebilirsiniz.
Şekli tamamladıktan sonra isim,
soyadı ve açık adres
bölümlerini doldurup
kuponu keserek, bir
hafta içinde bize yol-
layınız.

DIKKAT:

a) En başarılı şekli
çizen 5 okuyucumuz
100'er lira ikramiyeye
hak kazanacaklardır.

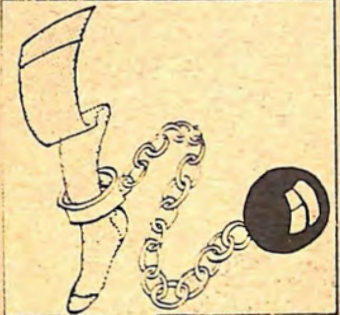
b) İkramiye kaza-
nanların isimleri, iki
sayı sonra yayınlan-
acaktır.

c) Türetilen şekil-
lerin, mutlaka kupon
üzerine ve "Anahtar
şekli" belli olacak bi-
çimde ince siyah, ya
da kırmızı tükenmez
kalemle çizilmesi ge-
rekmetedir.

Adres:

"Az Gelişmiş A-
nahtar 16" Çarşaf Der-
gisi, Mollafenari Sok.
No: 30-32 Çağaloğlu-
İSTANBUL

NEDİR
nedir?
nedir



1) Bu nasıl bir çorap?..



2) Bu adam niçin düşüyor?..

BERx2
=?

3) Çarpım işleminin cevabı ne?...



4) Bu adam nereli?...



5) Adama ne yapıyorlar?...

CEVAPLAR: 1) Kaçmaz çorap... 2) Hava boşluğuna düşüyor için... 3) Berber...
4) "Eğridir"!!... 5) Yolumu kesiyorlar...

Çarşaf

Haftalık
Mizah Dergisi

YIL: 1 SAYI: 16

Sahibi: EROL SİMAVİ

Genel Müdür:

Nezih DEMİRKENT

Genel Yayın Müdürü:

Çetin EMEÇ

Sorumlu Müdür:

Semih BALCIOĞLU

Basıldığı yer: Hürriyet Ofset
Matbaacılık ve
Gazetecilik A.Ş.

Adres: Çağaloğlu,
Mollafenari Sok.
No: 30-32

İSTANBUL

Telefon: 28 68 75

Çarşaf

İKRAMİYELİ
BİLMECE KUPONU

AZ GELİŞMİŞ
ANAHTAR

16

Adı, Soyadı:

Adresi:

Emel Sayın gümrükten burun kacırdı...

EMEL HANIM,
LÜTFEN DURUN!..
NEDİR BU SEKSEN BEŞ
BURUN ?..



D ARBUKACISININ "Abla, son günlerde senin burnun büyüdü galiba!.." demesine çok içerleyen ve bu yüzden taa Avrupalara giderek, burnunu restore ettirmek isteyen ünlü ses sanatçımız Sayın Emel Sayın, kendine pek de uygun bir burun biçimi bulamadığı için, burnundan soluyarak yurda dönmüştür. Prenses Anne'nin burnunu istilâk eden ve genç Prenses'e, tulumba tatlısı gibi nefis bir burun yerleştiren Profesörle bile görüşen sarışın sanatçı, gezisi sırasında çeşit çeşit sahne giysilerine rastladığı halde, ne yazık ki, kendisine gösterilen kataloglarda dilediği gibi bir burun çeşidi peyleyememiştir. Bu yüzden, "Yurda dönünce uzun uzun inceler ve en güzelini seçerim, sonra da aynısından yüzüme yerleştiririm" diyerek aldığı 85 tane plastik burun modeli ile uçaktan inen sanatçı, bavulundaki burunlardan birinin hapsurması ile gümrükçülerin ilgisini çekmiştir. Bunun üzerine derhal şarkıcının bavulunu açan memurlar, burunlarla burunburuna gelmişler ve mevzuata göre yurda 75'ten fazla burun sokmak yasak olduğu için 85 burun getiren Emel Sayın'ın burnundan getirmişlerdir..

Öte yandan burnu kafa dağında bir sanatçı olmadığı bilinen güzel sesli şarkıcının, nasıl bir burna kavuşacağı konusuna herkes burnunu soktuğu için, şu günlerde kimse burnunun ucunu görememektedir.

Bir takım çevreler ise "Emel Sayın'ın burnu hiç bilem büyük değil. Ohooo...Piyasada Emel Sayın'dan BURNU BÜYÜKLER o kadar çok ki!.." demekte ve Ege sorunundan daha büyük bir önem taşıyan bu konuya yeterince çözüm getirmektedir..

Yazan:
Kandemir
KONDUK

Çizen:
Bülent
DÜZGİT



"Bizim neyimiz eksik" diyerek, isyan eden üç burun...



Kireçburnu

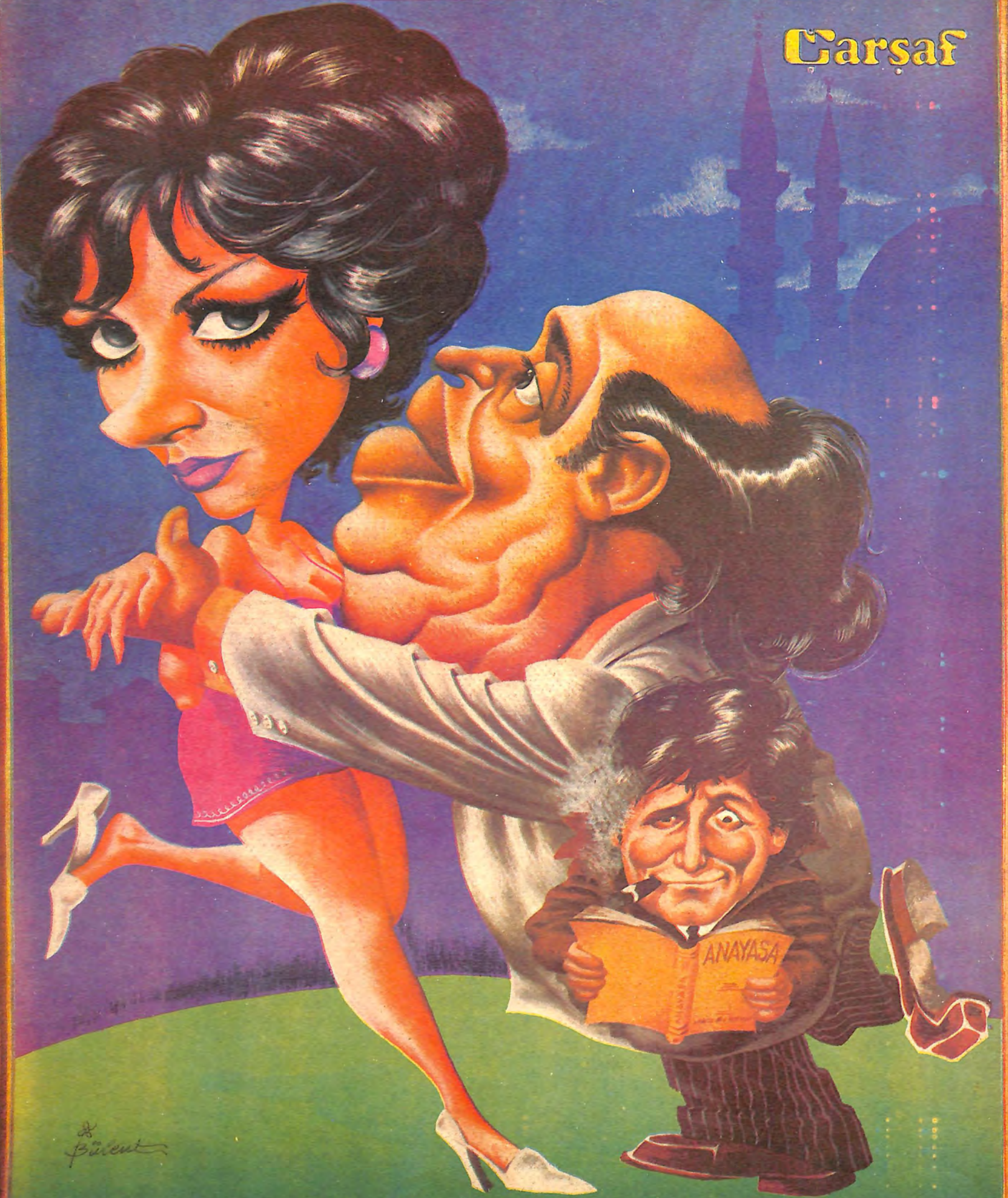


Zeytinburnu



Sarayburnu

Carsaf



Bülent